

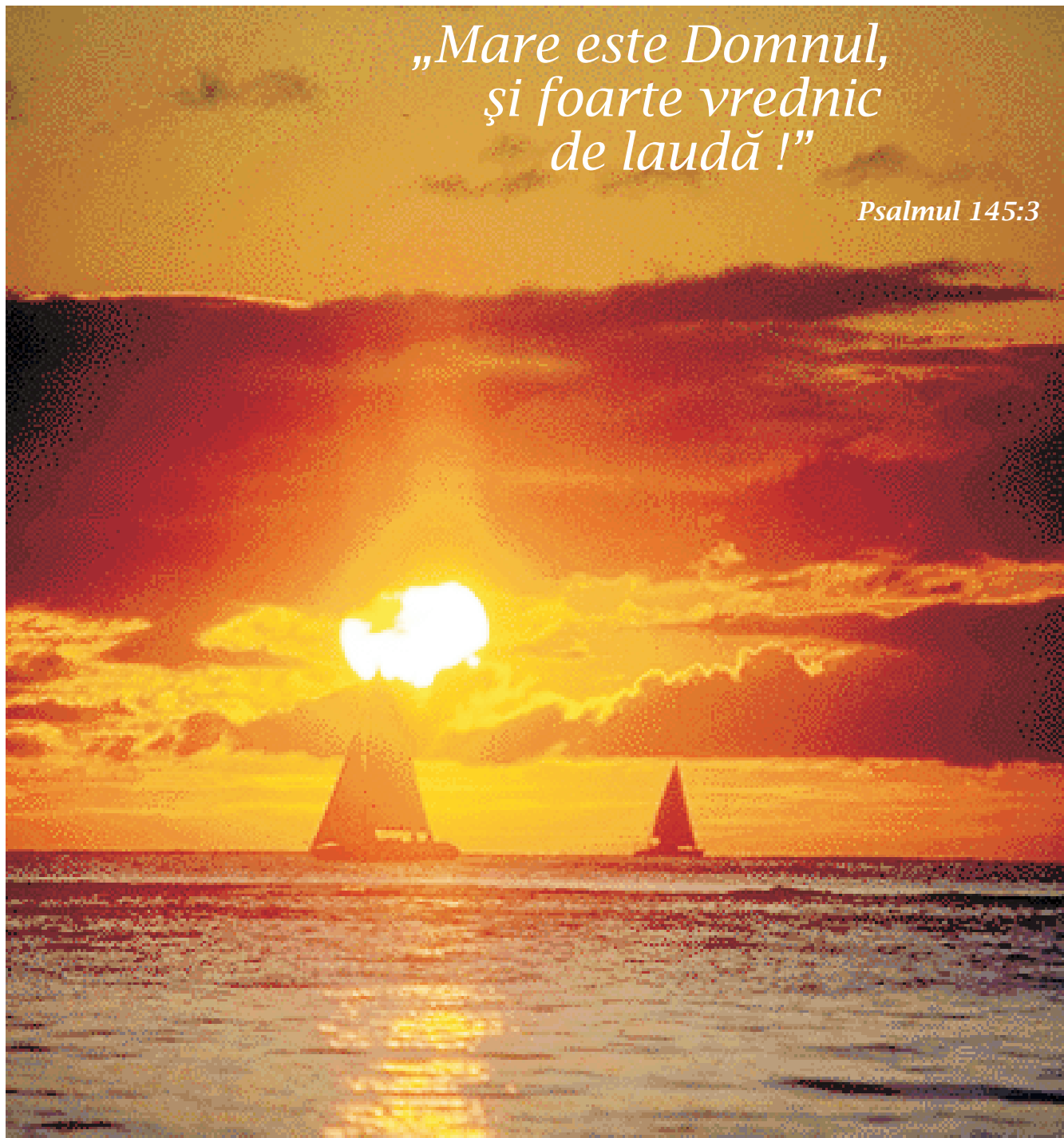
Luminătorul

Anul LXXXVII Nr. 8-9

August-Septembrie 2001

*„Mare este Domnul,
și foarte vrednic
de laudă !”*

Psalmul 145:3

Casa de rugăciune a Bisericii Baptiste Române „Betania” din area Los Angeles, care va găzdui anul acesta congresul al 89-lea al Asociației Baptiste Române din Statele Unite ale Americii și Canada, între 1-3 septembrie.

Veniți la Convenție! Veniți la Los Angeles!

Trăim vremuri în care avansul tehnicii, progresul extraordinar de rapid și vast al descoperirilor științifice, folosirea acestora în domeniul vieții cotidiene, ispitesc lumea să spună „Mare este omul!” Aceasta este lozincă la ordinea zilei.

Mândria omenească e astăzi la culme, și unii veți spune că pe bună dreptate, mărturie fiind centralele electrice gigantice; zgârie norii care străpung văzduhul cu ascuțitul

antelor imense înfipite pe fruntea lor; sateliții și stațiile spațiale, navele cosmice și rachetele înspăimântătoare; ciclotronele și sincrofazotronele prin care omul pune pe fugă atomii într-o goană nebună și îi despică în explozii infernale; precizia undelor laser mânuite cu dibăcie să extirpeze tumorile, sau să ajusteze retina ochiului, sau să spargă pietrele pe lună; întinsele fluvii de șosele nevăzute ale Internetului pe care informațiile străbat globul în secunde... Și cine ar putea să le cuprindă pe toate?

Ca niciodată, astăzi lumea poate să strige „Al omului este pământul! Mare este omul!” Și, de fapt, strigă. Strigă în presă, la radio, prin televiziune, în discuțiile pe stradă. Lumea se privește cu admirație în oglinda acestui Babel modern, își ridică și astăzi chipul de aur în Valea Dura aceasta râncedă de grăzimea banilor, în Târgul modern al deșertăciunilor, nu într-un Epworth provincial, ci în noua eră a globalismului economic.

Dar noi, prin harul lui Dumnezeu, avem o altă strigare. Am cunoscut pe Cel care este singur mare cu adevărat! La congresul din Los Angeles motoul care ne va uni într-o singură simțire și într-un singur gând e altul, învățat din cântarea psalmistului: „*Mare este Domnul și*

foarte vrednic de laudă!”

Omul? Sfânta Scriptură spune că „omul este ca o suflare, zilele lui sunt ca umbra care trece”. Un psalm spune: „Da, omul umblă ca o umbră, se frământă degeaba...” Iar Moise spunea că „lucrul cu care se mândrește omul în timpul vieții lui nu este decât trudă și durere, căci trece iute, și noi zburăm”.

Nu al omului, ci „al Domnului este pământul cu tot ce cuprinde el!” Nu omul, ci Domnul e mare și foarte vrednic de laudă! Iar un psalm spune pe față că „omul prost nu cunoaște lucrul acesta, și cel nebun nu ia seama la el!”

Cu o gândire scrântită, și cu un miros de putregai din boala terminală a păcatului, lumea Îl sfidează pe Dumnezeu, Îi respinge harul, și strigă, „Mare este omul!” Dar noi am cunoscut slava Domnului Isus Hristos, Salvatorul sufletelor noastre, și strigăm cu bucurie: „Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă!”

Rugați-vă ca și Congresul al 89-lea să fie călăuzit de Duhul lui Dumnezeu.

Adresa Bisericii „Betania” este: 1431 W. La Habra Blvd. La Habra, California.

Vă invităm cu toată dragostea, „Veniți la Convenție! Veniți să laudăm pe Domnul împreună!” (V.P.)

„Luminătorul” — Publicație lunară a Asociației Baptiste Române din S.U.A. și Canada. Editor: Dr. Petre Ordeanu; editor adjunct: Marius Măduța; administrator: George Scobercea; casier: John Cotârlă.

Abonamentele, 12 dolari pe an, se pot face prin casieria administrativă:

John Cotârlă
3015 W. Kilburn Rd.
Rochester Hills, MI 48306

Articolele, fotografiile, informațiile, se pot trimite la redacție:

„Luminătorul”
4010 N. Lawler Avenue
Chicago, IL 60641

Donațiile pentru lucrarea de misiune, ajutor și caritate prin Asociație se pot trimite la casieria de misiune:

Dr. Moise Filipescu
1417 Ardmore Avenue
Glendale, CA 91202

Oare nu am putea lucra mai mult pentru Domnul și pentru salvarea păcătoșilor?

de Petru Popovici

(Fragment din cartea sub tipar
„Salvați sufletele noastre!”)

În Evanghelia după Matei 21:28 este scris: „Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea!” Dumnezeu are și El o vie și ea trebuie lucrată. E nevoie de lucrători harnici. Fiecare membru al familiei lui Dumnezeu, al Bisericii lui Hristos Domnul, trebuie să fie un harnic lucrător. Prin Cuvântul sfânt, Domnul mi-a spus și mie și ție: „Fiule, du-te astăzi de lucrează în via Mea”. Eu L-am ascultat, dar tu?

Cerința e dată fiecărui mântuit, dar ascultă cei mântuiți de Domnul lor? Apostolul Pavel a scris despre Domnul Isus fraților din Corint, și e valabil și pentru noi: „El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei”(II Cor.

5:15). Adevărul e că cei mai mulți mântuiți trăiesc încă pentru ei înșiși și nici nu se gândesc să trăiască altfel. Cuvintele „Du-te de lucrează astăzi în via mea”, lor li se pare că sunt doar pentru o mână de predicatori. Dar aici nu voi stăruii de neascultători, de cei ce nu lucrează, ci de cei ce lucrează, pentru ei am întrebarea: Oare nu am putea face rmai mult?

Stăpânul care ne-a răscumpărat, ne vrea să fim harnici.

În Evanghelia după Luca 19:11-26, avem pilda polilor. Aici stăpânul a acordat la zece din robii săi câte o mină sau un pol (o mină era egală cu plata pentru 100 de zile) la fiecare. Deci investiția a fost egală. Domnul ne dă și capitalul de har ca să facem lucrarea Sa. Robii din pildă însă au fost mai harnici unii decât alții. Unul a câștigat zece poli, altul a câștigat numai cinci. De aceea și răsplătirea nu e egală, ci proporțională cu câștigul.

În lucrarea sfântă de salvare a

păcătoșilor unul poate câștiga un milion de suflete, ca Moody, altul poate câștiga o mie, altul o sută, altul zece, altul doar unul și mulți nici unul. Pe câți ai câștigat tu pentru Hristos Domnul? Oare nu ai fi putut tu să faci mult mai mult pentru Domnul, să câștigi mai mulți? Timpul tău, puterea ta, banii tăi, iscusința ta, le-ai folosit în cea mai mare parte doar pentru tine, pentru binele tău, pentru confortul tău, pentru a fi văzut și stimat de alții. Domnului I-ai dat doar rămășițe de timp, de bani, de energie, de iscusință. Întreabă-te sincer în fața Domnului: Oare nu puteam face mult mai mult?

Toate acestea trecătoare le vei părăsi într-o zi, toate se vor face scrum și cenușă la venirea Domnului. Casa frumoasă, mobila excelentă, mașina scumpă, toate le vei vedea într-o zi că sunt deșertăciunea deșertăciunilor. Cum zicea Iov: „Gol am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce în sânul pământului”(Iov 1:21). Dacă ai fi ținut cont de vremelnicia tuturor acestor lucruri, oare nu ai fi făcut tu mai mult pentru Domnul?

Pe de altă parte, Domnul Isus ne-a spus: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”(Mat. 6:33). A ți se da pe deasupra înseamnă a primi ceva fără plată. De exemplu, ai fost la piață și ai cumpărat de la un grădinar zece ardei pe care i-ai plătit, dar înainte ca să pleci, grădinarul îți mai dă unul pe deasupra, acesta e gratuit.

Așa spune Domnul că dacă noi ne-am pune cu totul la dispoziția Lui, cele vremelnice toate ni s-ar da pe deasupra. Dacă ai fi ascultat în totul de Domnul Isus oare nu ai fi câștigat mult mai mulți păcătoși pentru Împărăția Sa veșnică?

Sau să privim dintr-un unghi afacerist lucrarea de salvare a păcătoșilor:

Cărămidari ascultă cuvântul Evangheliei și primesc Biblii în Oltenia

Dacă Dumnezeu ți-ar plăti pentru fiecare păcătos salvat suma de 10.000 dolari, oare nu ai fi căutat tu să câștigi mult mai mulți?

De fapt, aceasta arată ce minte lumească încă avem. E un fel de reproș la viața noastră spirituală. Nu ne place, dar aceasta este realitate. Pentru 10.000 de dolari ai fi gata să muncești și ziua și noaptea și ai căuta să câștigi cât mai multe suflute. Ce străduințe ai depune! Cum ai vâna prilejurile! Cum ai alerga tot transpirat întru căutarea păcătoșilor? Dar Dumnezeu nu-ți plătește în dolari. Răsplata Lui este mult, mult mai mare. Pe cei \$10.000 îi fură hoții și îi mistuie focul. Dumnezeu plătește în valuta forte a cerului, o răsplătire care e pentru veci de veci.

Ori, dacă ai vedea doar pentru câteva secunde suferințele celor din iad, oare nu ai face mai mult?

Oare ai mai fi tu tot așa de nepăsător? Doi săteni se apropiau de casă și veneau agale pe drum discutând. În față, la fântâna de la marginea satului, era o mulțime adunată. Deodată cineva din mulțime strigă: „Hei, Costică, frate-tău a căzut în fântână!” Cum a auzit Costică, a rupt-o la fugă spre fântână. Fratele lui era în pericol de înec. Noi citim despre înspăimântătoarea stare din iad, dar nu o prea credem. Dacă am vedea zvrăcolirile celor de acolo, dacă am auzi gemetele, țipetele celor din infern, acestea ar spulbera toată nepăsarea noastră. Noi însă suntem chemați să trăim prin credință, nu prin vedere.

Un cetățean din Portland, Thomas Welch, era ajutor de mecanic pe o locomotivă de cale ferată ce transporta bușteni la fabrica de cherestea. Descărcând odată bușteni în lacul de acumulare, câțiva în loc să meargă spre conveyer, s-au așezat de-a curmezișul și au oprit și pe alții să meargă bine. Atunci mecanicul a oprit descărcarea și l-a trimis pe Tom să meargă să îndrepte acei bușteni. El a pornit pe o punte înaltă și a căzut în lac. S-a dat alarma, s-au oprit ferăstraiele și au căutat să-l găsească.

Abia după 45 de minute a fost

Pe lângă vestea Bună a Evangheliei, credincioșii duc ajutoare celor săraci și neputincioși

pescuit și tras la mal. În acea perioadă de timp, Tom mărturisește că a ajuns la marginea unui ocean de foc, cu vâlvătăi albastrii. El nu era pocăit. A văzut pe cineva care a murit când el era doar de 13 ani, a recunoscut pe un alt bărbat cu care a făcut școala. După readucerea lui la viață, el s-a pocăit, căci nu mai dorea să ajungă în acel loc teribil. „Scena era atât de groaznică încât cuvintele nu o pot descrie”, a notat el într-o broșură ce a scris-o după aceea. Și iar te întreb: Dacă ai vedea tu acele vâlvătăi albastrii de foc și pucioasă, nu ai fi tu mai harnic în ce privește salvarea păcătoșilor ce aleargă nebunește spre iad? Nu te-ai strădui to să salvezi pe cât mai mulți?

Încă un gând în ce privește lucrarea

Dacă ai vedea doar pentru câteva clipe gloriile și fericirea celor de sus, oare nu ai stăruii cu lacrimi de toți ai tăi să primească mântuirea Domnului?

de salvare a păcătoșilor cu care ești însărcinat:

Dacă ai vedea tu raiul lui Dumnezeu, nu ai face mult mai mult?

Dacă ai vedea în realitate cetatea cu străzi de aur, scăldată în splendori de lumină, dacă ai zări chiar numai pentru o clipă mulțimea nenumărată în sărbătoare, ce strigă: „Vrednic este

Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” - oare n-ai căuta tu să fi mai activ, mai harnic în căutarea sufletelor păcătoase să le aduci la Mântuitorul?

Dacă ai vedea doar pentru câteva clipe gloriile și fericirea celor de sus, oare nu ai stăruii cu lacrimi de toți ai tăi să primească mântuirea Domnului? Și nu ai alerga ca un nebun pe străzi spre a ajuta pe cât mai mulți să ajungă acolo? Dar azi nu îți este îngăduit să le vezi, ci tu trebuie să crezi Cuvântul sfânt.

Și dacă i-ai iubi mai mult pe cei păcătoși, oare nu ai căuta tu să salvezi pe mai mulți?

Sund atâția bolnavi cu boli terminale, care știu că trebuie să plece din lumea aceasta și se îngrozesc. Nu ai putea să treci pe la patul lor de suferință, să le dai vestea bună, ca în ultima clipă, ca tâlharul pocăit de pe cruce, să primească mântuirea, să se predea Domnului, și astfel să poată pleca în veșnicie cu fruntea senină și plini de bucurie?

Un predicator a stat de vorbă cu un bătrân de 90 de ani. Timp de 70 de ani a fost ateu notoriu. Acum își dădea seama că e aproape de plecare, și că în viață a fost dușman de moarte al lui Hristos. Era încă bine, nu folosea nici măcar un baston, era lucid, avea o minte

sclipitoare, dar tocmai aceasta, cu atât mai mult, pe cale de rațiune, îl făcea să sufere. Rațiunea îi spunea că trebuie să fie o altă viață după moarte, că trebuie să existe Dumnezeu. Și el se vedea cu totul nepregătit și pentru întâlnirea cu Dumnezeu și pentru viața viitoare. În timp ce lacrimile-i curgeau șiroaie pe obraji, el a întrebat pe fratele, ce ar putea face să fie mintuit?

Fratele i-a spus că Biblia cere păcătosului doar două condiții: să se pocăiască cu adevărat de toate păcatele lui, s-o rupă cu păcatele, și să creadă că Hristos Domnul a murit și în locul său. El a acceptat termenii și au îngenunchiat amândoi.

Omul care mai avea doar drojdia vieții, cu o inimă zdrobită și cu sfâșiere în glas, a spus: „Da, îmi pare rău de toate păcatele mele, de felul cum L-am tăgăduit pe Hristos și mi-am bătut joc de El, și cred că Hristos a murit și pentru mine. Știu că nu merit nimic și nu am ce să-I dau, decât mă dau pe mine însumi. Doamne, ai milă de mine!” Și s-a rugat și fratele pentru el. Apoi s-au ridicat de pe genunchi, și omul avea fața înșeninată. După acea clipă, bătrânul a mai trăit încă o vreme, dar acum spunea tuturor că Dumnezeu a avut milă de el și pe toți îi îndemna să facă ce a făcut el, să se predea Domnului.

Oare nu ai putea și tu să ajuți pe mulți bolnavi și bătrâni să primească mântuirea lui Dumnezeu? Oare nu ai putea tu salva pe mai mulți dacă ai avea mai multă dragoste?

În ascultare de Domnul, tu trebuie să pleci, să alergi în căutarea celor pierduți și să faci mult mai mult pentru Domnul.

Noi trăim prin credință. Trebuie să credem tot ce a spus Domnul despre rai și despre iad, chiar dacă noi nu le vedem astăzi. Și trebuie să crezi că Domnul e gata să-ți dea sfinte puteri prin Duhul Sfânt, să te facă părtaș la mare har, ca niciodată, ca să smulgi mai mulți și să devii copleșit de bucuria salvării altora, încât să spui: „Paharul meu este plin de dă peste el!” Poți tu să pricepi bucuria ce

Și în fața ta este pusă înainte o bucurie pe care o vei gusta din plin, dacă vei fi gata să faci lucrarea de salvare a altora.

o avea apostolul Pavel când a scris: „Îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile noastre” (2 Cor. 7:4). Sau când din închisoarea Mamertină din Roma a scris epistola bucuriei fraților din Filipi: „Și chiar dacă va trebui să fiu turnat ca o jertfă de băutura peste jertfa și slujba credinței voastre, eu mă bucur și mă bucur cu voi cu toți. Tot așa și voi, bucurați-vă împreună cu mine!” (Fil. 2:17,18).

Și în fața ta este pusă înainte o bucurie pe care o vei gusta din plin, dacă vei fi gata să faci lucrarea de salvare a altora. Și din nou întrebarea: Oare nu ai putea tu să lucrezi mult mai mult pentru Domnul și pentru salvarea păcătoșilor?

Gipsy Smith, copil de Țigan, la vreo

12 ani, a fost găsit de Moody și Sankey la corturile părinților ce au poposit în pădurea Epping. Moody a tras la corturile lor să le vorbească și lor de mântuire. Când au dat să plece mai departe, băiatul s-a oferit să-i conducă până la liziera pădurii. Acolo Moody și Sankey au cerut copilului să îngenunche și s-au rugat pentru el. Și Gipsy Smith a devenit un bun câștigător de suflete încă din copilărie.

Primul căruia i-a vorbit a fost unchiul său. Dar acesta n-a fost gata să-l asculte. Văzând aceasta, băiatul nu i-a mai vorbit, dar s-a rugat mult pentru el. Făcea ce făcea și iar mergea, îngenunchea și se ruga pentru mântuirea unchiului său. Într-o zi unchiul său l-a văzut cu pantalonii ruși în genunchi și l-a certat că și-a rupt pantalonii. Copilul a izbucnit în plâns și i-a spus că a îngenunchiat mereu și s-a rugat pentru sufletul lui, așa s-au rupt pantalonii în genunchi. Și unchiul a fost câștigat pentru Hristos Domnul.

Bucuria pocăinței unchiului său, l-a făcut să se avânte tot mai mult în lucrarea de salvare a păcătoșilor. Și dintr-un copil de Țigan, ce n-a făcut nici o școală, și să citească a învățat după un dicționar, Dumnezeu l-a binecuvântat făcându-l un mare evanghelist, iar la predica lui s-au pocăit ingineri, medici și avocați. Celor ce sunt gata să-L asculte, Dumnezeu le dă mare har și sfinte bucurii necunoscute de alții.

Vrei și tu să fii la îndemâna Duhului Sfânt? Vrei să ostenești mai mult în ascultare de Domnul spre salvarea altor păcătoși? Începe chiar de acum și te vei bucura toată eternitatea. ■

❖ Casa de rugăciune în construcție a bisericii din Arduș, județul Satu Mare

COLORADO

De câțiva ani încoace, numele acesta a însemnat „Tabăra de vară” pentru noi, tinerii din Asociație. La începutul lunii iulie, timp de o săptămână ne adunăm la una din taberele din pitoreștii Munți Stâncoși. Scopul nostru este să avem părtașie creștină, să învățăm din Scripturi, să ne relaxăm și să ne cunoaștem mai bine unii pe alții.

Colorado a fost ales din două motive: pentru frumusețea creației lui Dumnezeu în acest stat, și pentru faptul că este la jumătate dintre vest și est. În felul acesta, cel puțin odată pe an, tinerii de pe ambele coaste pot să petreacă o săptămână împreună în jurul Cuvântului lui Dumnezeu.

Anul acesta la Tabăra tinerilor mari au fost peste 160 de participanți și studiul biblic a fost ținut de fratele Liviu Percy. La tabăra de adolescenți au fost peste 60 de participanți și unii și-au predat viața Domnului acolo. La ambele tabere prezența celor de pe coasta de

vest a fost profund simțită, și mulțumim Domnului și organizatorilor pentru tot efortul lor. Vă rugăm să păstrați în rugăciune pe cei care au auzit Cuvântul cu această ocazie!

Mai mult de atât, anul acesta părtașia noastră a fost îmbogățită de noua biserică română din Denver,

Adresa misiunii din Denver, unde se adună frații noștri la închinăciune în fiecare sâmbătă seara și duminică după masa, este: Riverside Baptist Church, 2401 Alcott Street, Denver, Colorado 80211.

Colorado. Frații gazde ne-au îmbucurat inimile prin ospitalitatea dâșilor dar mai mult pentru râvna pe care o au pentru Evanghelie. Primul weekend am avut părtașie cu dâșii și ne-au găzduit în casele lor pe toți 50 care am ajuns mai repede la Tabără. Următoarea joi un grup de tineri, împreună cu un grup dintre localnici au mers și au vizitat câteva familii de români nepocâiți din zonă, invitându-i la serviciul special pe care l-am avut în al doilea weekend. Dumnezeu ne-a ajutat și câteva familii

au răspuns invitației noastre.

Rugați-vă ca dragostea lui Dumnezeu să-i urmărească pe cei necredincioși și să-i întărească pe cei care acum sunt la început de lucrare. Ușa bisericii din Denver este deschisă pentru toți vizitatorii. Deci, dacă Domnul vă pune pe inimă, faceți-le o vizită, și s-ar putea să vă placă apa de Denver.

Sebastian Vaduva

Privind Sfințenia Domnului

de D.L. Moody

Când observăm sfințenia lui Dumnezeu, nu putem decât să-L adorăm și să-L preamărim. Moise a învățat lecția aceasta. Dumnezeu i-a spus să-și scoată încălțămintele, fiindcă locul unde stătea era sfânt. Când îi vedem pe unii că fac mare caz de sfințenia lor, sau îi auzim că vorbesc despre sfințenia lor, știm deja că nu le pasă de sfințenia lui Dumnezeu. Noi să vorbim nu de sfințenia noastră ci de sfințenia lui Dumnezeu!

Uitați-vă la Petru, când Domnul Isus S-a descoperit înaintea ochilor lui în puterea Sa divină. Petru s-a rugat: „Doamne, pleacă de la mine căci sunt un om păcătos!” Ajunge o singură privire asupra Domnului Isus, ca să vedem ce sfânt e El, și cât de ne-sfinți suntem noi.

Iov, și el a avut de învățat această lecție. El spune: „Iată, eu sunt prea mic, Ce să-Ți răspund? Îmi pun mâna la gură...”

Și noi, „să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică, fiindcă Dumnezeul nostru este un foc mistuitor!” ■

O lecție despre iertare

de Alistair Begg

În timp ce mâna lui Dumnezeu era la cârma vieții lui Iosif pentru împlinirea planurilor Lui suverane, caracterul lui Iosif este lustruit asemenea unui diamant care strălucește indiferent de unghiul din care este admirat.

Una din perspectivele din care viața lui Iosif strălucește în lumina prezenței lui Dumnezeu este capacitatea lui de a arăta fraților lui o iertare sinceră. Ce credeți că se așteptau ei să audă din gura lui Iosif după cuvintele „Eu sunt Iosif!” (Geneza 45:3)? Scriptura ne spune că ei au rămas încremeniți. Mai mult ca sigur că nu se așteptau ca următoarele cuvinte să fie „Nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut!” (v.5).

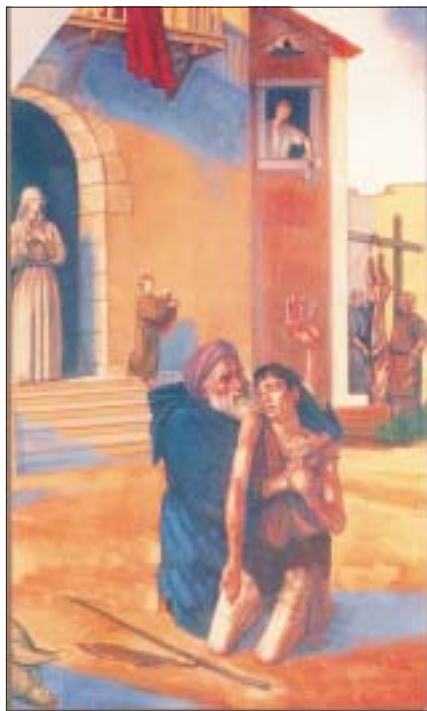
O afirmație ca aceasta i-a făcut pe frații lui să rămână încremeniți. Dacă suntem sinceri, probabil că ne uimește și pe noi. La urma urmei, oare nu este normal ca oameni ca aceștia, care au păcătuit în mod atât de groaznic să fie înștiințați de păcatul lor, iar apoi să li se dea timp de căință pentru faptele lor? Oare putem spune că Iosif pur și simplu trece cu vederea evenimentele care se întâmplaseră în urmă cu douăzeci și doi de ani? Sau le spune el „Lăsați, că nu contează trecutul?”

1. NEVOIA DE IERTARE

Desigur că Iosif nu trece cu vederea trecutul. Iosif a fost martor la atitudinea de căință a fraților lui (Geneza 42:21), un proces evident din faptul că și-au recunoscut greșelile. Cu ocazia aceea, Iosif a plâns, probabil pentru că a văzut cum frații lui au ajuns la o recunoaștere a păcatului lor. El se purtase în mod sever cu ei înainte de a vedea semne de căință, pentru ca frații lui să fie treziți la realitatea stării lor. Tot așa, legea lui Dumnezeu ne este vestită pentru a ne aduce la punctul unde ne vedem starea de păcat și vină, ca să putem fi cercetați

și îndemnați la pocăință și credință.

În cazul lui Iosif, atunci când el își dă seama că frații lui au fost smeriți, și au înțeles că sunt vinovați, el este atent să nu facă abuz de mâhnirea lor. Crima comisă de ei nu a fost prea mare pentru iertarea lui Dumnezeu, sau a lui Iosif. Este important să înțelegem că Dumnezeu poate ierta orice păcat pe care-l aducem cu căință în fața Lui. Adevărul este că de multe ori ne este mai ușor să iertăm greșelile altora decât să

„Întoarcerea fiului risipitor” - frescă din capela Colegiului din Montreat, statul Carolina de Nord.

credem că durerea pe care am pricinuit-o noi poate fi iertată.

De multe ori, în sfaturile pe care le dau în calitate de păstor, trebuie să le amintesc oamenilor de cuvintele lui Dumnezeu de la Ieremia 31:34: „Le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” Și ceea ce vrea Dumnezeu să spună prin cuvintele acestea este exact ceea ce citim –

iertarea lui Dumnezeu este deplină și reală.

Iosif nu creează o cale de scăpare pentru frații săi, astfel încât ei să nu mai trebuiască să dea socoteală pentru ura și pentru gelozia lor. Ci, văzând pocăința lor, Iosif nu dorește să-i vadă îngropanți într-o durere fără rost.

După ce i-a iertat, Iosif s-a aruncat în brațele lui Benjamin și a plâns. Benjamin a plâns și el (Gen. 45:15). Motivul este ușor de înțeles: Benjamin nu a fost implicat în planurile fraților săi împotriva lui Iosif. Dar apoi, Iosif și-a deschis brațele și i-a îmbrățișat pe toți frații lui, plângând. A sărutat pe acei oameni care îl vroiau mort, iar acum erau la dispoziția lui. Spre deosebire de sărutul lui Iuda de mai târziu, sărutul lui Iosif este un sărut al iertării depline.

Întrebarea cu care suntem confrunțați în acest moment este: Oare suntem noi în stare să îmbrățișăm și să iertăm în același fel pe frații noștri, nu numai pe cei de sânge, ci și pe frații în Hristos? Sau mai degrabă ținem supărarea chiar din cauza unor lucruri minuscule în comparație cu ceea ce i s-a întâmplat lui Iosif? Atunci poate nu înțelegem adevărata însemnătate a iertării. Sau poate am ales să ne îndepărtăm noi înșine de calea neprihănirii și suntem împotmoliți. Dacă păstrăm resentimente pentru alții, destul de curând ne vom da seama că închinarea sau mărturia noastră au de suferit, iar măsura în care Dumnezeu poate să se folosească de noi va scădea.

Amintiți-vă de cuvintele Domnului Isus de pe cruce: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34). Oare putem noi, cei cărora ni s-a iertat toată datoria înaintea lui Dumnezeu, să-i spunem lui Dumnezeu că pentru restul vieții noastre refuzăm a-l ierta pe fratele nostru pentru o greșală mai neînsemnată? Oameni care iartă sunt cei care alcătuiesc Biserica. Nu este aceasta ceea ce ne învață Domnul Isus în rugăciune? „Ne iartă nouă greșelile noastre, precum și

*Treceai... și sângera în Tine
progoana crudelor sinedrii,
În zări te așteptau gigantici
cu crengi ocrotitoare, cedrii.*

*Iar eu păream că merg în ceata
de ucenici și ucenice,
Și sfărăm și eu, pentru cină,
cu palmele-amândouă, spice.*

*Eram, socot prea mult al lumii
și prea puțin al vrerii Tale;
Că pământeană grijă, Doamne,
m-a-ntârziat, stingher, pe cale.*

*Pe-aceiași galben grâu coboară
aceiași glorios apus,
Dar n-aud vorbele-Ți pe care
evangheliștii nu le-au spus.*

*Trecură veacuri, și cu ele,
că treci din nou mi s-a părut;
Și-ți caut umbra luminoasă
în lutul moale, s-o sărut...*

*Nichifor Crainic
fragment din „Iisus prin grâu”*

noi iertăm greșiților noștri.” (Matei 6:12).

Dacă i-am întreba pe oameni care este cel mai greu lucru de spus altora, mă gândesc că poate mulți ar spune unul din următoarele două fraze: „Îmi pare rău,” și „Te iert.” Mândria noastră este atât de mare, încât ne vine greu să ne recunoaștem greșul. Și, poate și mai trist, ne vine tare greu să-i iertăm pe cei ce ne-au greșit și ne cer iertare.

Arhiepiscopul Temple a spus odată: „A întoarce rău pentru bine este un lucru diabolic. A întoarce bine pentru bine este omenește. Dar a întoarce bine pentru rău este dumnezeiește.” Iertarea nu este un aspect neînsemnat al experienței creștine, ci stă la baza ei. Evenimentele acestea din viața lui Iosif ne forțează să revizuim aceste implicații în viața noastră.

2. EXPLICAREA IERTĂRII

Iosif este o pildă minunată a iertării pe care o învățăm de la Mântuitorul. Gândiți-vă pentru câteva momente la exemplul din Matei 18, unde Domnul

Isus îi descrie lui Petru principiile iertării.

Greșeala moralității

În Evanghelia după Matei, Petru gândește ca un „moralist” atunci când îl întreabă pe Domnul Isus „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătuî împotriva mea? Până la șapte ori?” (Matei 18:21).

Întrebarea este bună. Putem să ne imaginăm că Petru a fost destul de mândru de întrebarea lui. Poate se aștepta ca Domnul Isus să-l laude pentru hotărârea lui de a-și ierta fratele, în special că Petru era gata să fie atât de generos cu iertarea lui.

Dar ceea ce spune Petru, de fapt, este „Doamne, știu că trebuie să-i iert pe oameni de mai multe ori. Vreau să le pun numele pe o listă, și să fac un semn lângă numele lor de fiecare dată când îi iert. După un anumit număr de semne, pot să-i tai de pe listă. Mă gândeam că de șapte ori probabil că este destul.”

Unul din pericolele pe care le întâmpinăm în studiul iertării este că oamenii sunt tentați să răspundă

mesajului biblic punând accentul pe etică. În zilele noastre, poate îi vom auzi pe unii spunând: „Ce exemplu minunat. Știi, eu n-am prea avut de-a face cu religia. Nu am trăit după regula de aur. Dar nu demult, m-am hotărât să fiu religios, și aș dori să aflu ce trebuie să fac. Se pare că tu-mi spui că trebuie să fiu o persoană iertătoare. Bine, o să încerc din rășputeri să fac lucrul acesta, chiar din momentul acesta. Ca să știi dacă voi reuși, te voi ține la curent.” Aceasta este greșeala celor care cred că religie înseamnă doar a trăi după niște reguli. Aceasta este doar o simplă încercare nereușită de reformă. Nu este evanghelie. Și problema este că mulți ascultă acest fel de învățătură duminică de duminică, apoi se duc acasă și încearcă să-și trăiască viața după puterile lor proprii.

O atitudine a inimii

Domnul Isus i-a răspuns lui Petru: „Eu nu-ți zic de șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.” (v.22) Oricare ar fi numărul exact la care se referă Domnul Isus, nu acest număr este important, pentru că iertarea nu este o problemă de matematică. Este o atitudine a inimii.

Tu nu-ți ierți soția sau soțul sau copiii bazat pe un anumit număr pe zi. Răspunsul Domnului Isus ne îndreaptă privirile înspre iertarea fără limite. Lui Petru, El îi spune: „Petre, dacă ai înțelege ce înseamnă să ierți, nu M-ai întreba dacă trebuie să limitezi iertarea la șapte.” Apoi, Domnul Isus i-a spus o istorioară, pentru a-i explica lui Petru ce înseamnă iertarea în Împărăția lui Dumnezeu (vv. 23-35). Această pildă are de-a face cu un împărat care a vrut să-și facă socoteala afacerilor financiare cu robii săi. Un om care îi datora o sumă foarte mare de bani a fost adus în fața lui. Datoria lui era atât de mare, încât nu putea s-o plătească cu nici un chip. De aceea, după ce a cerșit mila împăratului, omul acela a fost iertat de datoria lui. Dar omul acesta, după ce a ieșit din fața împăratului, s-a dus și a găsit pe unul dintre tovarășii lui care-i datora câțiva bănuți. Când a văzut că tovarășul lui nu poate să-și plătească datoria, omul cel dintâi l-a apucat de gât, cerându-i să plătească, iar apoi l-a aruncat în

închisoare. Dar când i s-a spus împăratului ce a făcut omul acesta, împăratul l-a chemat înaintea lui, zicându-i: „Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău cum am avut eu milă de tine?” (v.32-33). Apoi împăratul l-a aruncat în închisoare să fie chinuit, pentru că a refuzat să acorde iertare.

Lecții de iertare

Lecția din Matei 18 este aceasta: Din recunoștință, păcătoșii iertați au datoria de a ierta orice greșală, pentru a face posibilă împăcarea.

Există mai mulți factori care trebuie luați în considerare și sunt de neînlocuit pentru înțelegerea iertării. Într-adevăr, nu vom înțelege nici ce înseamnă să iertăm, nici ce înseamnă să fim iertați dacă nu înțelegem următoarele adevăruri.

1. *Suntem cu toții datornici înaintea lui Dumnezeu.* „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Romani 3:23) Cu toții am greșit ținta, și n-am atins neprihănirea lui Dumnezeu. Dacă te îndoiești de acest adevăr, du-te la cele zece porunci, și încearcă să vezi dacă poți să treci de porunca întâi fără să recunoști că ai încălcat-o.

2. *Nu putem face nimic să ne achităm de datoria pe care o avem.* Pavel spune la Romani 3:20: „Nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.”

De aceea, fiind doar o persoană cumsecade, nu este de ajuns. Religia exterioară duce oamenii la iad, pentru că ei cred că făcând lucruri bune, sunt în stare să-și plătească datoria față de Dumnezeu. Dar aceasta este la fel de absurd, ca pentru servitorul din pilda Domnului Isus, care nu avea cu ce să plătească.

3. *Prin jertfa de ispășire a Domnului Isus, datoria este plătită pentru toți cei care cred în El.* Prima veste rea este că, întâi, trebuie să înțelegem că suntem datori lui Dumnezeu. Apoi, a doua veste și mai rea, este că nu putem să ne plătim datoria singuri. Dar vestea bună este că Cineva a făcut posibilă transformarea noastră și achitarea datoriei.

La Romani 3:24 ni se spune că „suntem socotiți neprihăniți, fără plată, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.” Când a murit Domnul Isus pe cruce, nu a fost doar pentru a ne oferi un exemplu frumos de renunțare la sine, ci El a plătit plata pentru păcatul nostru. Aici e pericolul sentimentalismului: s-ar putea ca oamenii să fie mișcați de suferințele Domnului Isus, și să se hotărăască să fie mai buni. Dar nu aceasta îi duce în cer. Suntem îngropați în datorie față de Dumnezeu și singura noastră speranță, și vestea cea bună, este că „Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu.” (II Corinteni 5:21) Aceasta este evanghelia. Aceasta este ceea ce trebuie să acceptăm și să credem pentru a fi mântuiți și pentru a avea datoria față de Dumnezeu iertată.

4. *Trebuie să iertăm pe cei care ne sunt datori, pentru a avea siguranța iertării noastre.* Să nu uităm de ceea ce spune Domnul Isus: „Ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri.” (Matei 6:12)

Dar să nu ne înșelăm: mulți cred că aceasta înseamnă că dacă iertăm oamenilor greșelile lor, și Dumnezeu ne va ierta datoria noastră. Dar nu acest lucru îl are în vedere Domnul Isus. Ci mai degrabă, în faptul că îi iertăm pe alții, dezvăluim faptul că noi am fost iertați de Dumnezeu. Acesta este mesajul de la Matei 18. Slujitorul nerecunoscător nu a înțeles iertarea. Nu și-a dat seama de datoria enormă de care a fost eliberat. Altfel, nu l-ar fi pedepsit pe cel care îi datora lui. Iosif nu a avut toate aceste principii de doctrină cu privire la iertare. Dar comportamentul lui arată că el a înțeles într-un mod foarte adânc doctrina iertării.

5. *Pentru cei care au fost iertați, nu ar trebui să fie atât de dificil să ierte la rândul lor.* Motivul este că ceea ce i-am datorat noi lui Dumnezeu este cu mult mai mult decât orice datorie pe care cineva poate s-o aibă față de noi.

Dacă îmi trăiesc viața gândindu-mă cât de bun sunt, și ce mulțumit ar trebui să fie Dumnezeu că mă are printre ai Săi, dacă nu înțeleg că din punct de vedere spiritual sunt falimentar, atunci voi fi plin de mânie sau de supărare față de alții. Biblia spune că nu voi putea să mă simt bun și de valoare, până nu înțeleg

mai întâi că trebuie să mă văd rău și în nevoie de ajutor. Oricâte ori nu iert, este pentru că nu-mi dau seama de datoria pe care o am față de Dumnezeu cel viu.

6. *Cel care nu iartă, este destinat pierzării veșnice.* Cum am spus mai înainte, numai cel iertat poate da dovadă că-i poate ierta pe alții.

7. *Și cel care a ofensat și cel care a fost ofensat au datoria de a căuta împăcarea.* Dacă suntem cu adevărat oameni iertați, vom fi iertători față de cei din jur.

3. APLICAREA IERTĂRII

Suntem confrunțați cu două întrebări simple în lumina a ceea ce am învățat.

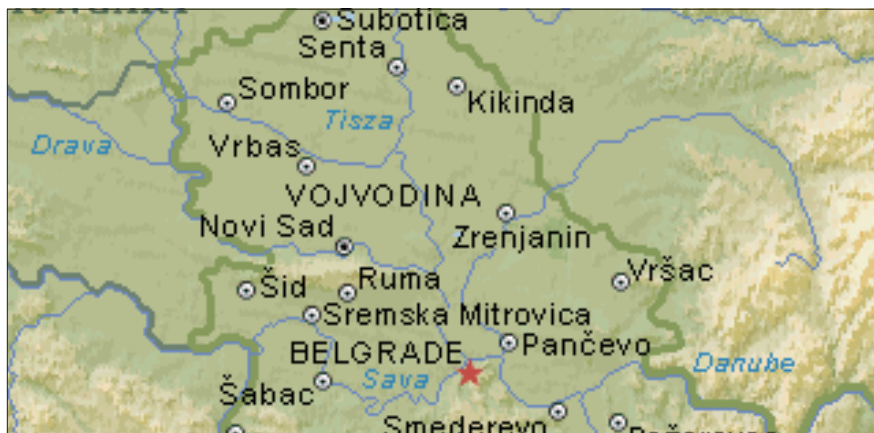
Prima întrebare este aceasta: Ai recunoscut tu păcatul tău enorm, și ai răspuns la invitația lui Dumnezeu de a veni la El ca să fii iertat? Ai recunoscut starea ta de faliment înaintea lui Dumnezeu și te-ai aruncat înaintea milei Lui?

A doua întrebare: Dacă ai fost iertat de Dumnezeu, iei tu în serios porunca Domnului Isus de a-i ierta pe alții din inimă, fără nici o limitare? Domnul Isus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște oamenii că sunteți ucenicii Mei, dacă vă iubiți unul pe altul.” (Ioan 13:35) Când ne iubim unul pe altul, trebuie să ne iertăm unul pe altul. Iertarea este ilustrația clasică a iubirii adevărate.

Iertarea trebuie să vină din inimă. Trebuie să fie o iertare din adâncul ființei, care nu ține seama de greșelile și de părerile altora. Iar atunci când mărturisim o greșală unui frate sau unei surori, și căutăm iertare, trebuie să ținem seama că nu este nevoie să lărgim exagerat cercul mărturisirii păcatelor, sau să începem să descriem celor din jurul nostru fiecare gând rău pe care l-am avut împotriva altora, sau fiecare imaginație păcătoasă din minte. Lucrul acesta ar da naștere la probleme mai grave. Dacă rămâne păcatul în minte, să-l mărturisim înaintea lui Dumnezeu.

Biserica Domnului Isus Hristos este o grupare de oameni cu imperfecțiuni, deci este o grupare unde iertarea trebuie să fie la lucru între credincioși. Iosif este un exemplu minunat pentru o viață de iertare. ■

Scrisoare din Banatul Sârbesc

Multe salutări frățești și calde în Numele drag al Domnului nostru Isus Hristos, pentru întreaga frățietate din SUA și Canada și multa binecuvântare pentru lucrarea Domnului de acolo!

Aș dori în câteva rânduri să vă fac de cunoscut câteva lucruri despre noi, cei din Banatul sârbesc.

Mai întâi dorim, noi lucrătorii cu Evangelia de aici, să ne exprimăm toată aprecierea și mulțumirea pentru că ne purtați în rugăciuni și ne susțineți financiar în lucrare. Acesta înseamnă foarte mult pentru noi, întrucât în acest mod de parteneriat noi suntem încurajați, motivați și echipați pentru

lucrare. Dumnezeu s-a folosit de dumneavoastră mulți ani la rând în Bisericele Române din Serbia. De aceea și noi Îl rugăm ca în mod deosebit să-și binecuvinteze „unealta” de care S-a folosit și se folosește mereu.

Noi, împreună cu toți credincioșii evanghelici din Serbia (Yugoslavia), am putea spune că trecem printr-o perioadă de discriminare din partea noului guvern „democrat”, care este sub influența ultra-conservativă a Bisericii ortodoxe sârbe. În școli se introduce religia, însă numai din punct de vedere al ortodocșilor, musulmanilor și catolicilor. Cultele evanghelice sunt

considerate secte. Noi am ridicat glasul nostru atât în rugăciuni Domnului, cât și noului guvern. Apreciam mult și rugăciunile dumneavoastră în această privință.

Am putea spune că și financiar lucrarea baptistă română de aici, încă depindem de voi, frații noștri români din SUA și Canada. Adică, după cele cinci războaie în cei zece ani, (cel din urmă sub bombardamentele trupelor NATO), starea economică a țării este distrusă. Peste 40 la sută din populație sunt șomeri. Dacă noul guvern n-ar primi ajutor din lume, cred că ar bancruta cumplit.

Totul s-a scumpit. Benzina este aproape un dolar la litru, iar media salariilor este între 80 și 90 de dolari pe lună. Fără mașini este cu neputință duminică să vizităm bisericile, pentru că autobuze, și altfel de transport nu există. Deci, cu mulțumire și recunoaștere apelăm la congresul Asociației din Septembrie să faceți tot posibilul și să continuați cu ajutorul pentru lucrarea din Banatul sârbesc.

Unele Case de închinare, cum ar fi în Srediștea Mică și în Ecica sunt în faza de prăbușire. Noi am adunat până acum circa 200 de dolari și am mai primit de la biserica „Harul” din Australia ceva peste 300 de dolari pentru acest scop. Dar aceasta nu ajunge nici pentru jumătate, ca să amenajăm aceste clădiri. Dacă din partea Asociației s-ar putea face un ajutor de cel puțin 500 de dolari, atunci prin credință ne-am apuca să rezolvăm această problemă.

Fratele Gheoghe Scântee, din Reșița, mi-a zis că nu mai are fonduri pentru a veni ca să ajute în lucrare și m-a rugat să fac eu apel la dumneavoastră pentru astfel de fonduri. Fratele venea regulat și cu râvnă vizita bisericile. Problema este însă, că foarte mult trebuie să plătesc asigurarea mașinii la vamă (câte 70 dolari pe lună).

Pe această cale aș mai dori să mulțumesc mult fratelui Pitt Popovici pentru cărțile recent trimise: „Oameni cu totul deosebiți” și „Întronarea voii lui Dumnezeu în viața creștină”. Sunt cărți prețioase și de mare învățătură. Îi exprimăm mulțumire și recunoștință.

Cu multă dragoste în Hristos Domnul,

Avram Vega, jr.

Casa de rugăciune a bisericii baptiste din Jamul Mic

Mărturie în fața unei lumi care se uită la noi...

Aniversarea de 25 de ani a misiunii „Prison Fellowship”

de Chuck Colson

În urmă cu douăzeci și șapte de ani, am trecut de la unul dintre serviciile cele mai puternice din lume, acela de consilier al președintelui Statelor Unite ale Americii, la închisoare, unde am lucrat în spălătoria de rufe. Nu aș fi putut atunci să-mi imaginez cărarea pe care Dumnezeu a deschis-o înaintea mea, creștin nou fiind, sau că acesta ar fi fost începutul unei misiuni printre deținuți.

Astăzi, această lucrare – Prison Fellowship (Părtășia din închisoare) – sărbătorește a 25-a aniversare de la înființarea ei. Misiunea aceasta s-a răspândit, până în prezent, în 88 de țări. Imaginați-vă! Am fost un organizator politic destul de bun odinioară, dar n-aș fi putut niciodată să orchestrez minunea pe care Dumnezeu a făcut-o în urma scandalului cunoscut sub numele de „Watergate.”

Totul a început într-o dimineață, după eliberarea mea din închisoare, în 1975. Tocmai mă ridicasem din pat și eram încă puțin adormit. Dar deodată, în mintea mea au început să se perinde imagini ale deținuților, pe fețele cărora se vedea o rază de speranță, în timp ce citeau Biblia și se rugau împreună în spatele zidurilor închisorii. Am înțeles atunci că Dumnezeu a vrut să schimbe experiența mea din închisoare într-o misiune la cei închiși. Ideea era de a-i pregăti pe unii deținuți din închisoare, a-i trece printr-o perioadă de ucenicie, ca

...Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și Mi-ați primit; am fost gol, și Mi-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine !

apoi aceștia să se poată întoarce ca misionari printre cei de după gratii. Ideea mi s-a părut excelentă. Problema era că era mai ușor de zis decât de făcut.

Am avut, apoi, o întâlnire cu Norm Carlson, Directorul Biroului Federal al Închisorilor. M-a primit cu destulă politețe, cel puțin la început. Dar pe măsură ce îi împărtășeam viziunea mea și cum vreau să-i scot pe deținuți din închisoare, atitudinea lui s-a schimbat. Mi-am dat seama imediat că nu avea de gând să aprobe cererea mea.

Dar atunci, Dumnezeu a lucrat în mod cu totul neașteptat. Carlson mi-a povestit despre una dintre vizitele lui la o închisoare de stat înaintea cu o săptămână. Duminică fusese la capelă și a rămas foarte surprins când unul dintre deținuți s-a rugat pentru el, pentru Norm

lumi, pentru a-și îndeplini planul Său veșnic. Imaginați-vă! Dumnezeu a folosit rugăciunea unui deținut necunoscut și neînsemnat, să atingă inima unui om care avea puterea să deschidă ușile închisorii și să facă posibilă misiunea aceasta. Și același lucru s-a întâmplat de-a lungul ultimilor 25 de ani.

De la început, Dumnezeu ne-a condus prin situații neașteptate și de necrezut. El S-a folosit de oameni pe care lumea nu-i credea în stare, să atingă milioane de vieți și să-Și întindă Împărăția pe pământ. Astăzi, misiunea Prison Fellowship lucrează cu cincizeci de mii de voluntari, care duc Evanghelia la cei din spatele gratiilor. La sărbătoarea Crăciunului, aproximativ o sută de mii de creștini participă la

BREAKPOINT

A Christian Perspective on Today's News and Trends.

Carlson. Apoi îndreptându-se înspre mine, m-a întrebat: „De ce s-a rugat deținutul acela pentru mine? Oare nu sunt eu cel care-l ține închis?”

Atunci i-am răspuns: „Domnule Carlson, el s-a rugat pentru dumneavoastră pentru că este creștin. Creștinii sunt învățați să se roage pentru autorități.” Carlson m-a privit, iar apoi cu un zâmbet pe față a adăugat: „Bine, domnule Colson, am să semnez ordinul. O să deschidem închisorile pentru programul dumneavoastră.”

Nu-mi venea să cred. Dar din ziua aceea, în urmă cu 25 de ani, am fost martor la același episod în mod repetat. Dumnezeu ia lucrurile slabe ale acestei

ajutorarea a șase sute de mii de copii ai deținuților.

Privind în urmă la acești 25 de ani, doresc să mulțumesc tuturor celor care au lucrat cu noi în mod voluntar, care s-au rugat pentru noi și care ne-au ajutat cu resurse financiare. Aceștia au fost uneltele prin care Dumnezeu a făcut această minune, atrăgând astfel zeci de mii de bărbați și de femei la Sine. Mulțumesc tuturor celor care au ajutat și mai ajută, pentru că astfel facem Împărăția lui Dumnezeu cunoscută unei lumi care ne privește.

(Articol tradus și tipărit cu aprobarea autorului)

Vești de pretutindeni

O nouă misiune în Florida

În partea de sud-vest a Floridei într-o zonă pitorească pe malul golfului Mexic se află orașul Naples. În acest oraș palmierii, pomii și însăși clădirile înfloresc peste noapte aducându-ne aminte cât de minunat a creat Dumnezeu pământul cu

tot ce este pe el. Orașul Naples fiind în plină ascensiune a atras pe mulți români la lucru. Bineînțeles că în zonă nefiind nici o biserică română câțiva frați au pus

bazele unui nou început în lucrarea Domnului, promotori fiind frații Vasile și Sandu Brisc. Anul acesta, mutându-se în acea zonă mai multe familii, frații și surorile au trecut la treabă și au închiriat un loc unde să se poată închina Domnului, și în luna Martie 2001, un grup de frați și surori de la Biserica Betel din Hollywood împreună cu fr. păstor Florin Vancea au ținut primul serviciu evanghelic.

Cum Dumnezeu nu disprețuiește începuturile slabe, frații chiar fiind mai puțini nu au dat înapoi și au continuat să se închine Domnului în fiecare duminică având adeseori foarte mulți ascultători și prieteni.

La data de 15 Aprilie, de Paști, un grup de tineri din Biserica „Harul” din Hollywood împreună cu fr. Petru Matcău, au făcut bucurie cerului și celor din loc slăvind Învierea Domnului din morți prin cântări, poezii, și vestirea Cuvântului. Amintim că această grupare este misiunea bisericii „Betel” din Hollywood, păstorită de fr. Florin Vancea, iar de bunul mers al lucrării din Naples se ocupă fratele Cornel Tuns.

Îndemnăm frații și surorile care își petrec concediile pe plajele Golfului Mexic să nu uite că și aici este un loc unde se pot întâlni cu Domnul, dar cu atât mai mult îndemnăm frații și în mod special tinerii din Hollywood, Florida, să susțină în rugăciune și în misiune lucrarea nou începută.

Pentru cei interesați, adresa bisericii este:

*** **1055 Pine Ridge, Naples, Florida.**

Se poate lua legătura cu frații:

*** Cornel Tuns, la telefonul (941) 248-4282; Vasile

Brisc, la telefonul (941) 253-6266.

Dorim ca Dumnezeu să întărească lucrarea nou începută și să ajute pe frați și surori să crească tot mai mult în statura plinătății Domnului Isus Hristos.

Cornel Haneș

Serviciu de dedicare și ordinare la biserica „Maranatha” din New York

Anunțăm cu bucurie că pe data de 17 iunie a.c., în cadrul serviciului de dimineață, Biserica Baptistă Română „Maranatha” din New York a dedicat în slujba lui Dumnezeu clădirea de curând cumpărată. Localizată într-o comunitate de români foarte numeroasă și densă, clădirea bisericii „Maranatha” este un locaș de închinare în care sperăm că mulți co-naționali să audă o prezentare clară și caldă a Evangheliei Domnului Isus Hristos și să aibă șansa să răspundă chemării harului lui Dumnezeu.

Cei 58 de membri ai bisericii, ca și mulți vizitatori, au ridicat glasurile lor către Dumnezeu și au încredințat în slujba Lui clădirea bisericii. Conștienți că biserica sunt oamenii, nu zidurile, ne-am dat pe noi înșine mai întâi lui Dumnezeu și ne-am pus la dispoziția Lui ca pietre vii într-o clădire mult mai importantă decât una din lemn și din piatră, și anume clădirea spirituală a Bisericii Domnului Isus.

La serviciul de dedicare au participat frați de la *Metropolitan New York Baptist Association, North*

American Mission Board, precum și frații păstori Aurel Popescu și Pitt Popovici.

În cadrul serviciului de după amiază, biserica „Maranatha” a dedicat în slujba de diacon pe fratele Aurel Macovei. Și la acest serviciu am fost binecuvântați cu mulți oaspeți precum cei de la locul de muncă al fratelui Macovei, American Bible Society, de la national Bible Association, oaspeți din Atlanta, Portland și multe alte părți. Ca și serviciul de dimineață, frații păstori Popovici și Popescu au avut mesajele principale.

Chemăm pe toți frații noștri să se roage ca Dumnezeu să dea binecuvântare peste biserica „Maranatha” și să o facă o bună mărturie pentru Împărăția lui Dumnezeu. Rugați-vă și pentru fratele Macovei ca Dumnezeu să-i dea putere în lucrarea la care a fost chemat. De asemenea invităm pe toți cei care vizitează New York-ul să ne fie oaspeți. Adresa noastră este: 61-16 68th Avenue, Ridgewood, New York 11385. Nu ezitați să ne contactați dacă cunoașteți români în zona noastră care ne-ar primi să le spunem despre Mântuitorul și Domnul nostru. Noi credem că fiecare român ar trebui să audă Evanghelia Domnului Isus cel puțin o dată în viață și să aibă șansa să răspundă la chemarea harului divin.

„Fraților, rugați-vă pentru noi!” (I Tes. 5:25).

Teofil Ciortuz, păstor

Casa de rugăciune a Bisericii Baptiste „Sfânta Treime” din Baia Mare, construită cu sacrificii mari în vremuri grele; a fost inaugurată în toamna anului 1987, când biserica avea ca păstor pe fratele Ioan Rusu.

Botez la Akron

În duminica de 24 iunie a.c. a avut loc în Biserica Baptistă Română din Akron, Ohio, un botez cu două suflete. Cu această ocazie au venit frați și surori din mai multe orașe: Chicago, Nashville, Cleveland, Youngstown, Dayton, Alliance, și altele. Cu o seară înainte, sâmbătă 23 iunie, a avut loc un serviciu de evanghelizare cu fratele Valentin Popovici, iar duminică după programul de cântări și poezii, predica ocazională a fost ținută tot de fratele Popovici. Botezul a fost oficiat de fratele păstor Viorel Clintoc, pentru a cărui lucrare mulțumim lui Dumnezeu. Fie harul lui Dumnezeu revărsat peste cei ce au încheiat legământ în apa botezului și peste noi toți.

BUCURIA DOMNULUI, TĂRIA NOASTRĂ!

„...și dacă se întâmplă s-o găsească, adevărat vă spun, că are mai multă bucurie de ea, decât de cele nouzeci și nouă care nu se rătăciseră...” (Matei 18:13).

Domnul Isus ne-a prezentat în pildele Sale imaginea iubirii Tatălui ceresc față de noi. Această iubire e cuprinzătoare, ne atrage pe toți la ea, nu respinge pe nimeni, coboară până la cei mai de jos ca să-i aducă la sânul lui Dumnezeu. E o dragoste necondiționată, nu depinde de meritele pe care le avem sau de josnicia păcatelor noastre; e o dragoste care se dăruie pe sine ca să ne răscumpere cu orice preț. Ca o încununare de slavă a atributelor dumnezeiești, a faptului că Dumnezeu este Atotputernic, Infinit, Atoateștiutor, este faptul că Dumnezeu îi iubește pe oameni, chiar atunci când sunt rătăciți, în

Imagine de la serviciul divin de seară, cântă corul tineretului înainte de actul botezului.

păcate și răzvrătire. Dumnezeu Se bucură de pocăința noastră, de întoarcerea noastră la El, mai mult decât orice.

Daniel Poling, un predicator din Massachusetts, se întorcea acasă într-un orașel pe coasta Atlanticului. Fiind plecat de câteva zile, a întrebat pe șoferul autobuzului, ce mai e nou. Acesta fără să știe cu cine vorbește i-a spus: „Ieri a fost mare comoție pe plajă fiindcă doi copii s-au pierdut în valuri” Știi cumva cine erau copiii aceia?” „Unul din ei,” i-a spus șoferul, „era din familia Poling.” A fost ca un trăznet pentru predicator. N-a mai avut liniște și pace. Să fie adevărat? Unul din copiii lui s-a înecat? Dintr-odată toate gândurile lui s-au întunecat, vroia să zboare să ajungă acasă. Când, în sfârșit, a ajuns acasă, cei doi copii ai săi au fugit să-l întâmpine plini de bucurie. deodată s-a ușurat. A aflat atunci că cei doi copii fuseseră salvați de la înec, și că într-adevăr, unul din ei fusese fiul lui mai mic. Ce bucurie! Ce sentiment de ușurare! Fiul lui, care pentru câteva minute a crezut că e mort, iată-l că trăiește!

Așa se bucură și Dumnezeu de pocăința noastră. Iată de ce, pentru un singur păcătos care vine la Dumnezeu cu pocăință, cerul întreg tresaltă de bucurie împreună cu Tatăl ceresc.

Astfel a fost și bucuria noastră, în Biserica Baptistă Română din Chicago, cu ocazia botezului din duminica de Paște, 15 aprilie a.c. A fost un botez cu șapte suflete. Harul lui Dumnezeu a fost revărsat prin mesajele aduse din Cuvântul Domnului, prin cântările corului tineretului și ale fanfarei, prin poezii, soluri și duete. Cei care au încheiat legământ cu Domnul în apa botezului au fost: *Maria Necș, Mihaela Tripon, Iulia Ursan, Luci Pietreanu, Andra Dragoș, Valentin Dragoș, Paul Petre.*

Fie Duhul lui Dumnezeu la lucru în viața acestora și în viața bisericii Lui, ca să aducem roadă pentru slava Numelui Său cel mare! .■

Din Uzbekistan

Fratele Costel și s. Mia Oglice, fiind în Ucraina, au transmis un mesaj despre nevoile de acolo și despre stăriile care se înăspresc în fostele Republici ale Uniunii Sovietice. Iată câteva rânduri:

„Azi am primit știri de la Serghei că a fost arestat împreună cu păstorul lor și încă alte opt persoane, toți care fac parte din grupul „Precept” în biserică, duminică în timpul serviciului la Tașkent, Uzbekistan. Opt oameni înarmați au dat buzna, au refuzat să se identifice, au alungat toată adunarea dar au arestat pe capi. Cei zece au fost forțați să intre în mașini și duși la miliție. Păstorului i-au spus că vor să-l condamne la cinci ani pușcărie pentru adunare ilegală. Păstorul a făcut de doi ani cerere pentru înregistrare la toate instanțele posibile, dar guvernul i-a refuzat dreptul de funcționare. Rugați-vă pentru rezolvarea acestei probleme și eliberarea celor interogați...”

Fratele Gavriliuc Victor - chemat în lucrare

Oakland, CA.:

În ziua de 27 mai 2001 a avut loc ordinarea fratelui Gavriliuc Victor în lucrarea de păstorie. Ordinarea a avut loc în biserica East Bay Bible Church. Fratele Gavriliuc Victor urmează să plece în

misiune în România pentru șase luni. Lucrarea de păstorie o va desfășura în orașul Târgu Neamț și împrejurimi. Biserica East Bay Bible Church are în cadrul proiectelor de misiune și lucrarea din România. Prin fratele Gavriliuc această biserică intenționează să deschidă puncte noi de misiune în județul Neamț, să zidească o casă de rugăciune, să dea ajutoare celor săraci din Târgu Neamț și să deschidă o cantină pentru bătrâni.

Sărbătoare la București:

În duminica de 8 iulie, la invitația insistentă a fratelui Dr. Vasile Talpoș, am fost la București, la serbarea de aniversare a Seminarului și Institutului Teologic. M-am bucurat să fiu din nou în țară, a doua oară în 34 de ani.

Serbarea Institutului s-a ținut anul acesta la biserica „Golgota” din București (Basarab). Studenții de la Institut în hainele ceremoniale de absolvenți au intrat într-o sală arhiplină încă de la ora 9:30 dimineața. Chiar și curtea bisericii a fost plină de lume. Au venit frați și surori din toată țara. La amvon s-au perindat timp de mai bine de 4 ore frați predicatori și profesori care au adus saluturi și cuvinte inspirative, și au dat slavă Domnului că până aici

Mulțimea adunată la ceremonia sfârșitului de an universitar

În aula Universității de București, la ceremonia decernării titlului Doctor Honoris Causa profesorului Lewis Drummond

El a păstrat în ființă Seminarul din București, care de 10 ani a devenit Institut de Grad Universitar, afiliat la Universitatea din București. După terminarea serviciului divin masa pentru musafirii veniți din provincie s-a dat în curtea Seminarului, unde au luat parte circa 250 de oaspeți.

Duminica seara frații păstori de la „Golgota”, Daniel Mariș și Trandafir Popovici, m-au rugat să rămân la ei și să predic. M-am bucurat de harul acesta.

A doua zi, luni, 9 iulie, la Universitatea din București a avut loc ceremonia decernării titlului Doctor Honoris Causa unui bun prieten al românilor, Dr. Lewis Drummond, profesor de evangheliism la mai multe Seminarii în Statele Unite. Cu ocazia aceasta, mi s-a dat cinstea să mă întâlnesc

Corul Institutului Teologic Baptist din București

cu Dr. Ioan Mihăilescu, rectorul Universității, și să am o convorbire intimă cu acest om deosebit de sensibil la lucrurile privitoare la credință.

În duminica de 15 iulie am fost la Phoenix, Arizona, unde fratele Geabou Pascu a preluat pastoratul bisericii „Pacea”. Alți păstori care au luat parte au fost: Iosif Sărac, Vasile Brânzei, și Daniel Brânzei. Mi s-a dat ocazia să vestesc Cuvântul Domnului. M-am bucurat de căldura frățietății la acest început de drum.

De pretutindeni, frații ne trimit salutări, se bucură de legătura care ne leagă, și se roagă pentru noi și înaintarea Împărăției lui Dumnezeu! *(Valentin Popovici)*

Un debut binecuvântat

„Tu, Doamne, ai scos laude din gura pruncilor,” zice Psalmistul. La Florida, Domnul a scos laude și din instrumentele de fanfară la care au cântat copiii.

Domnul ne-a dat harul să vedem o nouă generație de muzicanți cântându-I laudele la Prima Biserică Baptistă Română din Hollywood, Florida, unde în duminica de 3 iunie, Duminica Rusaliilor, la serviciul divin de seară, a debutat „Fanfara Începătorilor”. Debutul lor a încununat harul revărsat peste noi dimineața prin predica fratelui Valentin Popovici, președintele Asociației Bisericilor Baptiste Române din SUA și Canada, și prin cântările corului „Soli Deo Gloria”, un ansamblu coral cu tineri din bisericile Asociației,

atât din Statele Unite cât și din Canada.

Fratele Florea Burcă, pe care Domnul l-a adus aici la Florida la momentul potrivit, lucrează cu o dăruire sfântă. Pentru el, ca dirijor, lucrarea muzicală e importantă nu numai pentru descoperirea și formarea muzicală a generației noi, dar și pentru formarea lor spirituală, în a-L cunoaște pe Domnul.

Domnul să binecuvinteze lucrarea Evangheliei, lucrarea muzicală în toate bisericile Lui din Asociație, și pe noii fanfariști de aici cu mult talent și creștere în har.

**George DANCEA, Pastor
Prima Biserică Baptistă Română din
Hollywood, Florida**

Când te cheamă Domnul

Când te cheamă Domnul
Ca să vii la El,
Tu-L ascultă-n taină
Când stai singurel.

Nu-ntreba pe oameni,
Când El ți-a grăit;
Ci privește numai
Spre Cel răstignit.

N-alerga la prieteni,
Nu le cere sfat,
Când la Sine tainic,
Domnul te-a chemat.

Frați, părinți sau rude,
Dacă te-ar chema
Ca să-L lași pe Domnul,
O, nu-i asculta.

Chiar când te vor bate
Și te-or chinui,
Plângi, însă de Domnul
Nu te despărți!

Roagă-te, iubește-i,
Dar rămâi supus,
Și urmează numai
Domnului Isus!

Vino, suflete pribeag!

Vino, suflete pribeag,
De dureri răpus!
Pe-al vieții tale prag
Te-așteaptă Isus.

Vrea să-ți dea al păcii har,
Vrea să nu mai plângi,
Și pe inima de jar
Capul să ți-l strângi.

Vino, azi încrezător,
Cu povara ta,
Domnul Cel îndurător
Te va ajuta.

El îți iartă-al tău păcat,
Și te-alină blând
Iar trecutu-mpovărat
Nu-l mai simți nicicând.

Vino, să fi fericit,
Vecii făr' apus,
Vino, suflete iubit,
Te-așteaptă Isus.

Un viitor și o nădejde

Scrisoare de la:

„Ajutorul Creștin din România”
Strada 22 Decembrie nr 20
Beiuș, jud Bihor 3600
Tel (059)321-296

Scumpi frați și surori!

Multe salutări în Numele Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos!

Iată că vă scriem din nou, chiar acum când secerișul în România este în toi. Le dorim fraților de la sate un seceriș bogat atât pe Ogorul Evangheliei cât și pe ogorul fizic. Am privit holdele pline de rod și am văzut revărsările de binecuvântări și peste pământul României, Dumnezeu a avut milă de noi și tot poporul român ar trebui să mai strige o dată, ca la Revoluție, din toată inima „Dumnezeu este cu noi!” și să mai adauge: „Și noi suntem cu Dumnezeu!”

Domnul Isus le-a spus ucenicilor „Mare este secerișul, dar puțin sunt lucrătorii!” Așa se vede că anul acesta ogoarele sunt gata, pline de rod, în contrast cu seceta cumplită de anul trecut. Pentru mulți însă iarna trecută a fost grea cu multe greutate și mare sărăcie. În toamna anului trecut mi s-a spus că specialiștii au prevăzut că în anul 2001 va fi o secetă și mai cumplită. Dar, spre bucuria noastră, știința a dat greș, acum ca și altă dată. Dumnezeu schimbă vremurile și împrejurările (Daniel 2:21), și El a hotărât altfel decât oamenii de știință. Ce minunat este Planul Lui!

Acum, de seceriș, dar de pe alt ogor, avem vești bune și la Beiuș la Orfelinatul Creștin „Iosif”. Domnul Isus a arătat limpede că „după roadele lor îi veți cunoaște”. Ca rod al muncii orfelinatului, sâmbătă, 21 iulie 2001, la biserica baptista „Maranata”, din Beiuș, a avut loc cununia religioasă a fratelui Dezsi Tolas cu sora Cornelia Amarghiloaiei într-o seară plăcută, după o ploaie torențială care a adus o atmosferă prosperată și răcoare în luna lui cupor, și biserica frumos împodobită atât în afară cât și înăuntru, cu multe flori. Programul de asemenea a fost frumos. Florian Pap, tot de la Orfelinatul nostru, dar astăzi profesor de geografie

în Arad, și un absolvent de la Universitatea Cluj, a cântat cântarea „Mă-ncred în El orice s-ar întâmpla”. Iar Barna Varga, care a crescut cu ceilalți la acest Orfelinat dar astăzi este student la Medicină, la Universitatea Arad, a acompaniat la chitară. Mai bine de 30 de americani au participat cu cântări și mesaje la acest eveniment deosebit. De

există un plan conform cu Cuvântul Domnului. Fratele Petru Lucaciu a avut mesajul în limba română și fratele Rick Iglesias în limba engleză. „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Voi mă veți căuta, și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima!”

La nunta fratelui Dezsi Tolas cu sora Cornelia Amarghiloaiei

asemenea, din Beiuș și împrejurimi, personal de la Orfelinatului „Iosif”, directoarea Ioana Moga, ea însăși șefa de promoție la Facultatea de Medicină din Oradea; de asemenea, directoarea grădiniței Beiuș și personalul de la Orfelinatul de Stat ne-au onorat cu prezența.

Este a treia oară când avem o astfel de căsătorie a unor tineri proveniți de la Orfelinatul din Beiuș. Le dorim tinerei familii un Drum bun în viața de familie!

În urmă cu doi ani, o altă căsătorie, tot la Biserica din Beiuș, și tot doi tineri de la Orfelinatul nostru, fratele Nicu Varga cu sora Iuliana Țel (el a terminat Colegiul din Beiuș și ea Facultatea de medicina din Oradea). Ce râuri de binecuvântări!

Aceștia au un viitor, au o nădejde, și

(Ieremia 29:11-13).

„Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri celor mai neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut,” spune Domnul. Statisticile arată că după mai bine de 10 ani de la Revoluție de muncă în orfelinate, este extrem de greu ca cei crescuți în orfelinate să fie integrați în societate. Se știe că majoritatea nu se vor integra niciodată, ci vor alege drumul cerșitului, al delincvenței, a pușcăriilor. După mai bine de 10 ani de muncă în orfelinate, când s-au pompat milioane de dolari și condițiile sunt total diferite, când se asigură haine, alimente și tot felul de planuri și programe, rezultatele în foarte multe cazuri sunt catastrofale, și mulți dintre ei, care n-au lucrat niciodată, vor fi total dependenți de societate toată viața, pornind cu acest

imens handicap. Este limpede că a investi numai bani și lucruri materiale fără a schimba mentalitatea lor, adresându-ne doar nevoilor trupului fără o investiție spirituală este un mare esec. A lucra cu acești copii presupune un efort enorm cu multe sacrificii.

Ce s-a întâmplat la Orfelinatul „Iosif” din Beiuș arată că statisticile pot fi răsturnate, că poate fi și belșug acolo unde s-a prezis secetă, că în mijlocul lipsurilor și mizeriei poate fi abundență și viață din belșug. În ultimii ani am văzut cum copiii care erau abandonați și păreau fără nădejde și fără viitor, astăzi sunt în familii binecuvântate. Pentru orfanii din Moldova, Dobrogea, ori Transilvania, români, maghiari, țigani, performanțele de până acum arată că există un viitor și o nădejde.

Acum însă au fost aduși la noi la Orfelinat alți copii, abandonați, părăsiți sau orfani, copii fără șanse, dar cărora Dumnezeu vrea să le spună că El este Tatăl orfanului. Vestea bună este că în ciuda mediului din care au provenit acești copii, aproape toți din prima generație de la Orfelinatul nostru au absolvit o facultate și astăzi au un viitor. A doua generație de copii de acum deja sunt integrați în familii, iar acum a venit a treia generație.

Vă cer să vă rugați pentru cei de la Orfelinatul „Iosif”, ca acesta să fie un far care să îndrumeze pe mulți la viață și să aducă la lumină pe mulți orfani ai României.

Cu toată dragostea frățească,
Dr. Peter Lucaciu

Luceafăr sfânt

*Luceafăr sfânt, Luceafăr bun,
Printre nori,
Când toate pier, când toate-apun,
Tu cobori.*

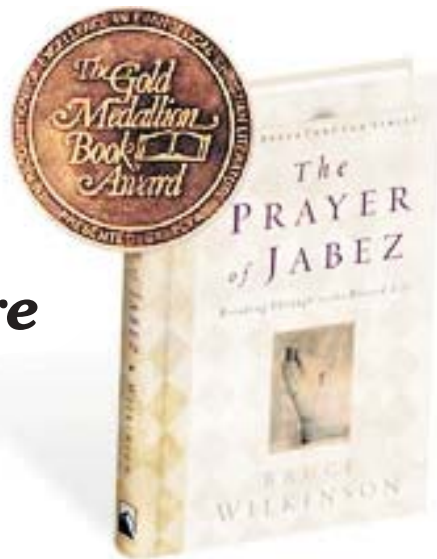
*Luceafăr viu, Isuse drag,
Când răsari,
Șirag de mângăieri, șirag
Tu ne dai.*

*Luceafăr alb, Luceafăr plin,
Vino-acum!
Spre noi din cerul cristalin
Tu fă-Ți drum!*

Recenzie

Cartea „Rugăciunea lui Iaebeț” cere o analiză bine întemeiată în Cuvânt

de **C. Carrigan**

„Iaebeț a chemat pe Dumnezeu lui Israel și i-a zis: «O, dacă mă vei binecuvânta și-mi vei întinde hotarele, dacă Mâna Ta va fi cu mine și dacă mă vei feri de nenorocire, așa încât să nu fiu în suferință! . . .» Și Dumnezeu i-a dat ce ceruse.” - 1 Cronici 4:10.

Cartea „Rugăciunea lui Iaebeț,” scrisă de Bruce Wilkinson, este o carte ingenioasă, chiar dacă este mai scurtă. Bruce Wilkinson este directorul și fondatorul misiunii Walk Thru the Bible. Cartea lui este un îndemn puternic la o viață binecuvântată în Hristos, prin rugăciune. *Rugăciunea lui Iaebeț*, însă, prezintă și pericolul de a-l îndruma pe cititor într-o direcție greșită.

În măsura în care cartea aceasta este o motivație pentru cititor de a încerca lucruri mari pentru Dumnezeu și a aștepta lucrări mărețe de la El, *Rugăciunea lui Iaebeț* este un îndreptar înspre o viață din belșug în Hristos. Dar dacă Wilkinson face promisiuni mai „absolute” decât Dumnezeu Însuși, cartea aceasta prezintă un pericol mare – acela de a-l îndemna pe cititor să folosească rugăciunea lui Iaebeț ca pe o „mantra creștină,” ca să-L determine pe Dumnezeu să răspundă. Și pe cât de folositor, mesajul cărții lui Wilkinson poate fi tot atât de dăunător.

Cartea „Rugăciunea lui Iaebeț” este de folos pentru creștinii care au tendința să uite de rugăciune, sau care trăiesc cu o atitudine de pesimism. Este o dojană pentru cei care se ocupă de lucruri neînsemnate, uitând de lucrările mărețe la care ar putea aspira. Bruce Wilkinson îi îndeamnă pe credincioși să se roage: să se roage mai mult, să se roage mai des și să se roage cu credință. Le face provocarea creștinilor să fie mai optimiști cu privire la viitor, pentru că Dumnezeu nostru conduce universul. Din aceste privințe, cartea lui Wilkinson este un mijloc de îmbărbătare pentru creștinătate.

Ceea ce scriu, nu scriu cu intenția de a pune la îndoială caracterul, sinceritatea, motivația, sau mântuirea lui Wilkinson. Cum am spus, mă bucur de dorința care-l însuflețește pe Wilkinson, de a arăta credincioșilor o cale înspre o viață mai binecuvântată prin rugăciune. Dar, cu toate acestea, sunt câteva aspecte care mă îngrijorează, cu privire la interpretarea și aplicarea rugăciunii lui Iaebeț.

În primul rând, mă îngrijorează faptul că Wilkinson, în cartea sa, promite mai mult decât promite Dumnezeu, Însuși. „Absolutismul” cu privire la ceea ce „va face” Dumnezeu pentru credinciosul care se roagă rugăciunea lui Iaebeț, mi se pare că spune mai mult decât a spus Dumnezeu. De exemplu, în prefața lucrării sale, Wilkinson face

afirmația: „Vreau să vă învăț cum să faceți o rugăciune îndrăzneată, pe care Dumnezeu o ascultă întotdeauna.” (pg. 7) Oare există vreun text biblic care să sprijine afirmația că Dumnezeu întotdeauna va binecuvânta pe credinciosul care rostește rugăciunea aceasta, sau că Dumnezeu îi va lărgi hotarele, sau îl va feri întotdeauna de rău? Una este să spui, cum spune Scriptura, că Dumnezeu i-a dat lui Iaebeț ceea ce ceruse, dar este cu totul altceva să afirmi că Dumnezeu va răspunde întotdeauna la cererea aceasta, fiecărui credincios care se roagă aceste cuvinte.

De asemenea, este un pericol în faptul că Wilkinson se dă exemplu pe sine și experiențele sale, cât și experiențele unor prieteni de-ai lui, ca argument în sprijinul afirmației că Dumnezeu va asculta întotdeauna rugăciunea făcută după modelul „rugăciunii lui Iaebeț,” în loc să aducă exemple din Scriptură ca sprijin al argumentului său. El spune: „Cum pot să știu că această rugăciune va produce o schimbare în viața ta? Datorită experienței mele, personale, și a altora din lumea întreagă, cu care am împărtășit aceste principii.” (pg. 11, 25) Aș fi preferat ca Wilkinson să înlocuiască unele afirmații ca „Dumnezeu va interveni întotdeauna și va răspunde rugăciunii lui Iaebeț,” cu o afirmație cum ar fi „Dumnezeu intervine, după voia Sa și în acord cu scopurile Lui în viața ta.”

Un al doilea lucru care mă îngrijorează, este acela că învățătura lui Wilkinson cu privire la rugăciune poate, foarte lesne, să caracterizeze în mod greșit suveranitatea lui Dumnezeu. Nu am nici un motiv să cred că autorul are intenția aceasta, dar descrierea lui Dumnezeu în mod greșit pare să fie una dintre consecințele acestei cărți. În repetate rânduri, Wilkinson sugerează că planul și puterea lui Dumnezeu de a-l binecuvânta pe credincios, sunt limitate de către însuși credinciosul care se roagă. În timp ce idei cum ar fi „binecuvântări necerute” (pg. 17) sau potențialul neatins al sfinților, par să fie în acord cu Scriptura, nu cred că puterea sau planul lui Dumnezeu de a binecuvânta pot să fie controlate de ființa umană. Wilkinson scrie: „Puterea lui Dumnezeu de a realiza lucruri mari, deodată nu mai întâmpină nici o piedică în tine. Tu mergi în aceeași direcție cu El. Te rogi pentru același lucru pe care Dumnezeu Îl dorește de la tine. Acum, puterea nelimitată a cerului poate să înceapă a îndeplini voia desăvârșită a lui Dumnezeu, prin tine.” (pg.25) El mai scrie: „Printr-o singură rugăciune, tu poți să-ți schimbi viitorul. Poți schimba ceea ce se va întâmpla peste un minut” (pg. 29). Mă îngrijorează crezul că omul este cauza, sau con-cauza unei vieți binecuvântate. Wilkinson spune: „Vei ști, dincolo de orice umbră de îndoială, că Dumnezeu a deschis zăgăzurile cerurilor, pentru că te-ai rugat” (pg. 84). Poate un aspect și mai periculos pentru credința în suveranitatea lui Dumnezeu, este afirmația lui Wilkinson că Dumnezeu „devine măreț prin tine.” (pg. 49) Îmi place să cred că Wilkinson nu dorește să spună că Dumnezeu nu este deja mare, dar felul în care tratează el rugăciunea, pare să minimalizeze suveranitatea și atotputernicia lui Dumnezeu.

În al treilea rând, nu mi se pare corectă sugestia că a căuta viața binecuvântată este „actul suprem de închinare.” (p.49) Felul acesta de închinare este împărtășit de mișcarea neo-penticostală, împreună cu alte tradiții religioase, în a căror închinare, ființa și nevoia umană sunt centrale. Nu știu dacă Wilkinson accentuează ființa și nevoia umană ca focar al închinării, dar afirmațiile lui sugerează acest lucru.

Un ultim aspect care îmi dă de gândit, are de-a face cu felul în care adepții mișcării *Word of Faith (Cuvântul Credinței)* folosesc, sau abuzează de cartea *Rugăciunea lui Iaebeț* (adeptii acestei mișcări religioase consideră că, pentru a obține un lucru de la Dumnezeu, trebuie doar să crezi și-l vei avea). Îl felicit pe Wilkinson pentru felul în care caută să se distanțeze de mișcarea Word of Faith (pg.24), dar nu cred că o face cu prea mult succes, pentru că folosește expresii folosite în mișcarea Word of Faith (cum ar fi „revărsarea binecuvântărilor lui Dumnezeu”).

În concluzie, sfatul meu pentru cititorii creștini este să citească *Rugăciunea lui Iaebeț* dar să păstreze o atitudine și o cunoaștere corectă față de promisiunile lui Dumnezeu, față de suveranitatea lui Dumnezeu și închinarea al cărui centru este întotdeauna Dumnezeu, nu omul.

S-ar prea putea ca să fi înțeles greșit intențiile lucrării lui Wilkinson, dar dacă am înțeles greșit *Rugăciunea lui Iaebeț*, chiar în ciuda studiilor pe care le-am făcut în interpretarea literară a teologiei creștine, se prea poate că și alții să înțeleagă greșit această carte. Și atunci, în loc să fie conduși înspre o viață binecuvântată, aceștia vor fi îndepărtați de criteriile greșite. Ce trist ar fi lucrul aceasta! ■

La o margine de drum

Roger Simms se întorcea acasă din armată. Trăgea din greu valiza. Era obosit și pierduse deja speranța că va mai opri cineva care să-l ia din drum, ca să ajungă mai repede acasă. Dar o mașină s-a oprit lângă el. Și-a pus geamantanul pe scaunul din spate și s-a așezat lângă șofer, un domn bine îmbrăcat, care imediat îi spuse:

- Mergi acasă, tinere?

- Da, și vă mulțumesc că ați oprit.

- Ai noroc dacă mergi la Chicago.

- Nu, domnule, nu merg așa departe.

Locuiți în Chicago?

- Da, am acolo o companie. Mă numesc Hanover. Pe tine?

- Roger.

În mintea lui Roger se adunau versete din Biblie cu care se gândea să înceapă dicuția despre Mântuitorul. Dar cum să vorbească el unui om așa bogat, proprietar de companie, tocmai el, un soldat care își terminase termenul de instrucție? Puțin înainte de a ajunge la destinație, își luă inima-n dinți și spuse:

- Domnule Hanover, aș dori să vă spun un lucru foarte important.

Cu teamă la început, și apoi plin de curaj, Roger L-a mărturisit pe Domnul Isus. La urmă, spuse aprins:

- N-ați vrea să-L primiți pe Domnul Isus în inimă?

Spre mirarea lui, Hanover a tras mașina pe margine, și a oprit motorul. Apoi au avut o rugăciune în care Hanover și-a predat viața Domnului. La despărțire, Hanover îi spuse:

- Acesta e lucrul cel mai extraordinar care mi s-a întâmplat în viață.

Cinci ani mai târziu, Roger a avut drum în Chicago. S-a gândit să-l caute pe Hanover. S-a dus la dresa de pe cartea de vizită pe care o primise, la „Hanover Enterprises”.

- Îl cunosc pe domnul Hanover, și aș dori să vorbesc cu dânsul.

Recepționista s-a uitat lung la el și îl conduse într-un birou. Acolo era o doamnă cam la cincizeci de ani:

- L-ați cunoscut pe soțul meu?

Roger îi povesti întâmplarea pestrecută cu cinci ani înainte, cum Hanover s-a pocăit la o margine de drum.

- Ce dată era?

- Era 7 mai, ziua când am fost eliberat din armată. Nu uit ziua aceea niciodată.

Femeia îi spuse emoționată:

- Domnule! Puțin după ce v-ați despărțit, soțul meu a avut un accident și a murit.

Apoi începu să plângă în hohote:

- ...N-a mai ajuns acasă. Dar azi mi-ai spus ceva ce nu știam. Când trăia, m-am rugat ca Domnul să-i întoarcă inima la pocăință. Și când a murit, credeam că Dumnezeu nu m-a ascultat. De cinci ani mă lupt cu îndoiala. Și de fapt Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea!

Poezia Bibliei

de Dumitru Buhai

Am citit mii de cărți și am rămas impresionat de munca extraordinară a mulțimii de autori care și-au dezvăluit sufletul lor, descoperind secrete de viață, pentru a le transmite pe calea scrisului, folosind mijloacele cele mai diverse ale limbii, cu scopul de a comunica idei și adevăruri, în cele mai diverse și mai frumoase forme. Dintre aceste cărți care mi-au bucurat sufletul și mi-au îmbogățit mintea, Biblia a rămas unică, cartea care m-a însoțit pe parcursul întregii vieți, dându-mi sensul drumului de urmat și încălzindu-mi sufletul pentru lucrurile ce merită osteneală în viață.

Încă pe când eram un copil andru, cineva mi-a dat o Biblie. Când am început s-o citesc, mi se părea că nu voi ajunge niciodată la ultima pagină, pentru că nu reușeam să gust bogăția conținutului și nici mesajul sfânt ce emana din fiecare pagină a acestei cărți sfinte, nici să descifrez frumusețea limbii în care mi se dezvăluia scrisoarea lui Dumnezeu către sufletul meu. Abia în anii studenției, la Universitate, la un curs de literatură veche, un profesor evreu mi-a dezvăluit frumusețea limbajului poetic în cărțile Vechiului Testament. De atunci am fost fascinat de muzicalitatea cuvintelor și de îmbinările lor armonioase în versurile așezate în rânduială pe paginile acestei cărți minunate și sfinte, care sunau așa frumos în limba originală, dar îi găseam frumusețea și în textul scris în limba română. Din acele zile am pătruns în sanctuarul biblic și mi-am hrănit sufletul și mintea, gustând din acest izvor de înțelepciune duhovnicească, descifrând frumusețile estetice ale acestei capodopere sfinte. În aceste cercetări mi-au fost de folos limba ebraică, dar mai ales limba greacă veche, pe care am și predat-o la Seminarul Teologic, perioadă de care se leagă și preocuparea mea de aspectul poetic al textului biblic. Biblia este o colecție de cărți

recunoscute de biserica creștină și folosite ca un document inspirat de Dumnezeu, pentru a se revela pe Sine și voia Sa pentru omenire. Denumirea „Biblie” este luată din limba greacă, *biblios*, care înseamnă „carte.” Când ne gândim la această carte ne referim la o scriere inspirată de Duhul Sfânt, care transmite mesajul într-o formă unică. Scrisă de-a lungul a peste 1400 de ani, din timpurile lui Moise, până la sfârșitul

primului secol după Hristos, Biblia conține 66 de cărți, 39 în Vechiul Testament și 27 în Noul Testament. Aceste cărți impresionează prin armonia lor în conținutul de idei, fapte și mesaje prezentate, dar și prin forma unică și originală, redată prin limbajul lor de o coloratură poetică fără egal în literatură.

Scrierea studiului privind „Poezia Bibliei” mi-a fost inspirat de cererea ce mi s-a făcut la Waldorf School, unde funcționam ca profesor de limbi străine, de a scrie un text de inspirație divină în limba greacă, pentru a fi pus pe muzică și a fi folosit la exercițiile euritmice

zilnice. Am prezentat un text pe baza Evangheliei după Ioan. Era perioada când, la lecțiile de greacă, studiam cu elevii mai mari „Iliada” scrisă de Homer, care mi-a adus inspirația hexametrelor din poezia greacă și mi-a reîmprospătat frumusețea „prozei poetice” pe care am găsit-o în formele ei originale în Scriptură și pe care aș dori să-l rog pe cititor să le găsească, să le aprecieze și să se bucure de ele, ca să poată să înțeleagă și să simtă mai profund mesajul lui Dumnezeu în Cuvântul Său, transmis într-o proză poetică, care se adresează minții, dar și inimii cititorului.

Considerăm poezie o operă literară în care mesajul artistic este transmis „cu ajutorul imaginilor expresive ale unui limbaj concentrat, al afectivității, al rimei, al ritmului” (Dicționarul Limbii Române). Dacă mesajul și emoția artistică este corelată intrinsec cu forma, avem de a face cu versul poetic. În cazul în care forma este legată de conținutul creației literare și de „izvorul subteran” al esteticului, prezent prin imagini concrete ce emoționează și bucură sufletește, considerăm că avem de a face cu proza poetică, sau cu o „poezie în proză.” Termenii aceștia se întrepătrund, și de cele mai multe ori rămân la latitudinea cititorului sau a esteticienilor sau a criticilor literari să sugereze sau să considere dacă o creație artistică este poezie sau proză.

În ce privește subiectul în discuție, poezia biblică trebuie relatată la specificul concepției grecești despre poezie, care se deosebea radical de cea ebraică; și amândouă de cea contemporană. De aceea este nevoie ca, de la început, să subliniez necesitatea de a scoate în evidență că Biblia ne vorbește, când o citim, minții, dar și inimii, fiind Cuvântul lui Dumnezeu transmis, prin inspirația Duhului Sfânt, prin patriarhi, profeți, apostoli și evangheliști, care au folosit mijloace lingvistice diverse pentru a transmite

realități, stări sufletești, sau imagini care redau mesajul în mod clar și convingător. Aspectul formei și crearea de structuri lingvistice, prin care să fie redat cu fidelitate conținutul original, i-a preocupat și pe traducătorii Cuvântului lui Dumnezeu în limba română din limba ebraică sau greacă, creind forme stilistice noi, care au ajutat la dezvoltarea și îmbogățirea limbii române scrise și vorbite. Ideia sugerată de cuvântul „poet” în limba greacă, care înseamnă „creator,” mă face să cred că forma mesajului divin transmis oamenilor își are originalitatea tocmai în alegerea cuvintelor cu o greutate stilistică specifică doar inspirației divine. De aceea, când mă cufund în citirea Bibliei și descifrez mesajul dumnezeiesc în Cartea Sfântă, Îl descopăr pe Dumnezeu, Creatorul universului și Părintele veșnicilor, ca pe un poet care a pus în fiecare cuvânt folosit o greutate de sens și o frumusețe de formă pe care doar El o putea face, ca să ne cheme la bucuria și fericirea veșnică, prin acele canale umane care au fost scriitorii sau traducătorii textului original în limbile naționale, deci și a acelora ce-au muncit cu mîgălă ca să ne dea Biblia în limba română.

Poezia Bibliei a fost evitată de traducătorii Scripturilor din necunoașterea în detalii a frumuseții estetice, în greutatea ei poetică, sau de teama de a nu pierde mesajul în forma lui de relevare de doctrine, fără a se evidenția poezia originalului. Și aceasta, pentru că forma poeziei ebraice este diferită în cele mai multe aspecte de cea din limba română sau din greacă. Prin studiu comparat, se vede că traducătorii au dat atenție deosebită transmiterii fidele a informațiilor, neputând întotdeauna să preia cu aceeași veridicitate și aspectul stilistic aflat în forma originală a poeziei sacre aflată la fiecare pas în Biblie.

Pentru a ne da seama mai clar de ideea pe care o subliniez, amintesc faptul că poezia ebraică este marcată prin folosirea unui vocabular și a unei sintaxe (îmbinarea cuvintelor în propoziții și a acestora în fraze) distinctive, iar unele cuvinte și îmbinări frazeologice îi sunt specifice. Apoi, ritmul ebraic nu are reguli specifice, pe când în limba greacă

acesta se bazează pe lungimea vocalelor, iar în limba română pe accent.

După ce am făcut pe scurt aceste divagații, ca să vedem concret de ce este nevoie să dăm importanță cuvenită formei în care este scrisă Biblia și să simțim în suflet bucuria descoperirii mesajului sfânt și fericirea emanată din curcubeul unui limbaj de comunicare ce se adresează direct inimii „ca un susur blând și ca o adiere de vânt,” este nimerit

să scoatem în evidență adevărul că „proza” care abundă în Scriptură se împletește fericit cu „proza poetică” și cu o poezie plină de muzica adresată sufletului. La ultimele două, și mai ales la poezia Bibliei vreau să mă refer mai jos.

Proza poetică este întâlnită la fiecare pas pe paginile Sfintei Scripturi și o apreciem ca atare, dacă urmărim și analizăm aspectele și încărcătura poetică a cuvintelor în relatarea unor evenimente și stări, în descrieri de scene de natură sau de oameni. Exemple de proză poetică: Geneza 1-3, Matei 25:31-46, I Corinteni 13, etc.

Revenind la poezia Bibliei, este nevoie să remarc faptul că nu se știe precis cum suna poezia ebraică veche, deoarece se cunoaște că ritmul ei poetic este bazat pe silabele tonale, care includ lungimea și accentul sonor, sistem care a fost adoptat mult mai târziu, probabil în

jurul mileniului întâi după Hristos. De aceea este nevoie să analizăm concret textul biblic și să vedem frumusețea lui poetică reală, acolo unde întâlnim versul original ebraic, amintindu-ne că acesta putea să aibă 4 până la 8 accente. Versurile erau grupate în strofe. Dau un singur exemplu: II Samuel 1:17-27. Rima (repetarea sunetelor finale în două sau mai multe versuri, începând cu ultima silabă accentuată) era întâlnită rar în originalul ebraic, dar sunt texte poetice în care apare și are efecte fericite. A se citi: Geneza 4:23, 12:1-3, Judecători 16:23-24, Iov 10:8-11, 16:12, Psalmul 105, Isaia 27:3-5. Deși traducerea românească nu are rima originalului, observați lirismul tragic redat într-o proză poetică remarcabilă: „Adu-ți aminte că Tu m-ai lucrat ca lutul; și vrei din nou să mă prefaci în țărână?” (Iov 10:9)

Alte procedee poetice, aflate în original, ne încântă prin tehnicitate, dar și prin arta de a emoționa și a convinge prin atingerea corzilor sensibile sufletești. Printre aceste procedee poetice enumăr: aliterația (Ps. 6:8), asonanța (Gen. 49:17, Ex. 14:14, Deut. 3:2), refrenul (Ps. 107, 136). Observați traducerea românească în Psalmul 136, în care textul este mai fidel originalului, ca mesaj, dar și ca formă de exprimare poetică. Apoi, este paralelismul versului ebraic, redat uneori cu multă acuratețe și de către traducătorul în limba noastră pe care o citim și ne-am obișnuit cu ea. Întâlnim paralelismul sinonimic (Ps. 15:1, 24:1-3, I Sam. 18:7), cel antitetic (Ps. 37:9, Prov. 10:1, 11:3), cel sintetic (Ps. 19:8-9). Acrostihurile (poezii cu strofe în care literele inițiale ale versurilor alcătuiesc un cuvânt sau o propoziție) se întâlnesc destul de des în Vechiul Testament (Ps. 9:10, 34, 37, Prov. 31:10-31, Plângeri 1-4), iar în Ps. 119, toate versurile fiecărei strofe de 8 versuri încep cu literele alfabetului ebraic.

Tema discutată este amplă iar spațiul nu ne permite de această dată să fim prea detaiați, de aceea vom enumera cele mai poetice cărți ale Bibliei, ca să ne dăm seama de enorma cantitate de material epico-liric aflat în această scrisoare a lui Dumnezeu către oameni și să ne încurajeze să le dăm atenție, bucurându-ne de căldura

muzicii lor adresată sufletului nostru. *Cei 150 de Psalmi* formau cartea de cântări folosită la închinăciune conținând și poeme istorice și didactice. *Cartea Proverbelor* este o colecție de poeme didactice sau lecții de învățatură. *Cântarea Cântărilor* este cartea poeziilor lirice de dragoste spirituală, alegoria fiind forma poetică preferată a autorului în prezentarea acestui sentiment de origine divină. *Cartea lui Iov* este un poem dramatic, o chirurgie a durerii în formele ei cele mai grave, este confruntarea dintre tragedie și triumf, dintre bine și rău. Aș considera cel mai emoționant moment al „poemului durerii” pe cel

aflat în cuvintele lui Dumnezeu adresate lui Iov în capitolul 38:41: „Cine pregătește corbului hrana, când puii lui strigă spre Dumnezeu, când umblă rătăciți și flămânzi?”

Eclesiastul (sau Propovăduitorul) este cartea poeziei didactice îmbinată armonios cu proza. *Cartea lui Isaia* este un exemplu de poezie și proză poetică. *Ieremia* este o carte de proză istorică combinată cu poezia durerii și a revoltei. Poezie frumoasă găsim în mai toți *profeții mici*, în frumoasa rugăciune a lui *Iona* (Iona 2:2-9). *Plângerile lui Ieremia* este cartea durerii sufletești și a deznădejdiei, cu licăriri de speranțe în viitor. Punctul culminant al dramei îl găsim în capitolul 1:20: „Doamne, uită-te la necazul meu. Lăuntru meu fierbe, mi s-a stors inima în mine, căci am fost neascultător.” În *Zaharia* găsim o poezie epică, în 9:1-11, 3:17, 13:7-9. În *Daniel* sunt părți poetice (2:20-23), parte numită și „psalmul preamăririi lui Dumnezeu,” apoi 6:26-27, 7:9-10, 12,

13, 14, 23-27. În *Ezechiel* abundă îmbinarea prozei și a poeziei.

Poeme scurte întâlnim în *Cărțile Istorice* în multe locuri. Amintesc câteva; Gen. 2:23, 3:14-19, 4:23-24, 14:19-20, 27:39-40. În alte cărți, găsim creații poetice remarcabile. Să ne amintim de „Cântecul biruinței” din Ex. 15:1-21, numit și „Cântarea de laudă a Domnului”. Imaginile poetice sunt prea numeroase, aproape în toate cărțile Vechiului și Noului Testament ca să le putem reliefa. Cred că exemplele date sunt suficiente pentru a ne convinge că este o bucurie a sufletului cititorului să descopere la fiecare pas frumuseți de imagini poetice și se minuneze de măiestria cu care sunt redată adevărurile sfinte ale lui Dumnezeu date pentru noi.

Noul Testament este bogat în imagini poetice, iar unele poeme sunt adaptări după texte din Vechiul Testament. Așa de pildă, „*Cântarea Mariei*” (Luca 1:46-55) este adaptată după „*Cântarea Anei*” (1 Sam. 2:1-10). Exemplele pot fi aduse în mare număr, dar la latitudinea și interesul cititorului să fie preocupat de găsirea lor când citește Biblia.

Mai pomenesc, din Noul Testament, imaginile extraordinar de frumoase și cu o poezie lirico-epică ce mi-a produs în suflet o delectare spirituală și estetică enormă, atunci când am răsfoit paginile Bibliei pentru a-mi găsi exemplele cele mai frumoase pentru subiectul acestei lucrări. Așa, m-am văzut în fața recunoașterii, în Noul Testament, și mai ales în epistole, cu poezia ebraică din Vechiul Testament, în imnologia creștină. Exemple: Efes. 5:14, 1 Tim. 1:17, 3:16, II Tim 4:18. Pavel se remarcă în epistola către Romani ca un poet elocvent. Scrisoarea lui Iacov este de un lirism cuceritor.

Special am lăsat pentru final reliefarea limbajului celui mai frumos din punctul de vedere al stilului și al imaginilor poetice, folosit de către Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus. Limba Domnului Isus este o poezie adevărată, care ne dă orizontul frumuseții Cuvântului lui Dumnezeu. Poezia Bibliei este imnul bucuriei sufletului în regăsirea lui Dumnezeu în scrisoarea Lui către noi oamenii. Să citim Biblia și să-i vedem frumusețea și bogăția în conținut, dar și forma ei poetică. ■

După douăzeci de ani...

Acum douăzeci de ani, Robyn Bowen a refuzat să avorteze copilul, cu riscul vieții, deși doctorii i-au spus că viața ei era în pericol dacă va continua sarcina. Anul acesta, în luna mai, Robyn a avut un transplant de rinichi. Cel care a donat rinichiul a fost chiar fiul ei, acum în vârstă de douăzeci de ani.

Robyn era în luna a treia când doctorii de la Mayo Clinic, în Rochester, Minnesota, i-au adus vestea tristă că sarcina va fi foarte grea, îi va suge toți nutrienții vitali din corp și va solicita un efort prea mare pentru rinichiul ei care erau în proces de deteriorare. Robyn a refuzat să-i asculte. După șase luni, și după o operație grea, a supraviețuit și a născut un fiu.

După douăzeci de ani, fiul acesta i-a salvat ei viața!

Micul Johnny s-a cumițit

Predicatorul Dave Charlton povestește întâmplarea:

După un serviciu divin în prima Biserică Baptistă din Newcastle, Kentucky, o mamă cu un copil zburdănic lângă ea, mi-a spus la ușă:

- Vreți să știți cum l-am făcut pe micul Johnny să se astâmpere în timpul predicii?

Bine'nțele eram foarte curios.

- Cam pe la mijlocul predicii i-am spus: „Fii cuminte, te rog, fiindcă altfel predicatorul uită ce a spus, și începe predica de la început!” S-a cumițit imediat.

„Îmi pare bine să vă mai aud...”

Un profesor a dat studenților mult material de citit pentru examenul final. La examen, studenții erau agitați și tensiunea era la culme; avuseseră prea mult de citit și prea multe de învățat. În săptămâna următoare, împărțind examenele corectate, profesorul spuse clasei:

- Dumnezeu mi-a vorbit și mi-a spus: „Trebuie să-ți mulțumesc pentru ultimul examen pe care l-ai dat studenților tăi. Până atunci, unii din ei nu mai vorbiseră cu Mine de ani de zile...”

Corul Bărbătesc cântă la serviciul de înmormântare a fratelui Marcu Pui.

Fratele Marcu Pui a plecat la Domnul

La 16 Martie a.c. a plecat la Domnul fr. **MARCU PUI**, dirijor al fanfarei și corului bărbătesc din Biserica „Speranța,” din Arad. Fratele Pui, un iubitor al muzicii din fragedă tinerețe, membru al Societății Muzicale „FORTE FORTISSIMO,” a lucrat cu multă pricepere și zel la creșterea calității muzicii cântate în bisericile Baptiste din România, descoperind și formând mulți muzicanți.

Una din dovezile că a fost iubit de

mult popor și că a avut o influență pozitivă asupra multora a fost numărul celor prezenți la serviciul divin de înmormântare: aproximativ trei mii de oameni. O altă dovadă că a fost iubit de Domnul, a fost și faptul că Dumnezeu i-a împlinit o dorință de pe patul morții: aceea ca eu, Florea Burcă, să fiu prezent la înmormântare. Felul cum am ajuns în România, din Hollywood, Florida, prin New York, obținând bilet de avion, în zbor (și la propriu și la figurat), a fost o

experiență demnă de călăuzirea divină a Tatălui din cer. Emoțiile copleșitoare pe care le-am simțit când am intrat în biserica „Speranța” joia seara, la serviciul de priveghi, nu pot fi cuprinse în cuvinte. Corul Filarmonicii din Arad cântase miercuri seara, iar Joi seara unii din popor au rămas în priveghere până în spre dimineață.

Serviciul divin de înmormântare a avut loc vineri. Au cântat corurile combinate dirijate de fr. Nelu Rediș, directorul liceului creștin din Arad, Nicu Hanc (Speranța), Petrică Frunzău (Micălaca), și eu, sosit din America. Deasemenea, fanfarele combinate au cântat dirijate de Nicu Roțcu (Curtici), Ghiță Moț (Ungaria), Daniel Șoimoșan (Covăsânt), și eu, Florea Burcă.

Au vestit Cuvântul Domnului spre mângâierea familiei, a frățietății, spre întoarcerea altora la Domnul, frații păstori Romică Iuga, Viorel Iuga (fratele Viorel Iuga a predicat prin telefon, din Florida, USA), Onisim Mladin Ioan Zaharia, Petru Bozian, și I. Magu.

Domnul să mângâie familia în doliată, soția, SILVIA, cei doi copii, DANIEL și STELIAN, și să ne ajute nouă tuturor să urmăm credința și râvna pentru lucrarea Domnului pe care a avut-o fr. Marcu Pui.

Florea Burcă, Hollywood, Florida

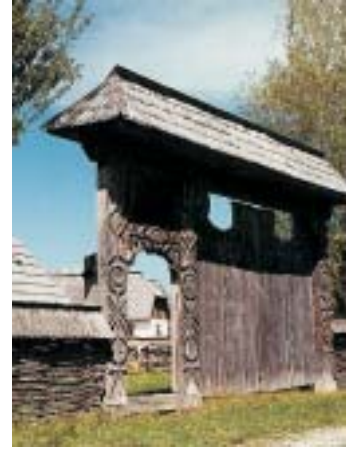
Libertatea religioasă în Rusia

„Keston Institute” cu sediul în Anglia, a publicat rezultatele sondajelor pe care le-au făcut în legătură cu libertatea religioasă în Rusia. A trecut un an de când Vladimir Putin e la cârma țării, și libertatea religioasă a regresat mult. Concluziile Institutului Keston sunt că experiența pe care și-a acumulat-o Vladimir Putin în fostul Minister de Interne sovietic l-au format atât de rigid încât acum ia instinctiv poziția împotriva libertăților religioase, folosind metodele vechi ale regulamentelor oprimatorii, suspiciunilor în dorința sa de a seculariza societatea din Rusia.

La numai câteva săptămâni după instalarea sa la conducerea Rusiei, Putin a făcut declarații de acuzare la adresa misionarilor ca fiind agenți ai intereselor și guvernelor străine, care răspândesc în interiorul țării „un sentiment anti-rusesc”. Politica guvernului de un an de zile este ca toate organizațiile religioase care funcționează pe teritoriul Rusiei să fie înregistrate și autorizate de guvern. Multe organizații, chiar fără să aibă vreo afiliație la Societățile misionare străine, au fost obligate să-și desființeze lucrările și să-și lichideze proprietățile.

Studiul Institutului Keston arată că Vladimir Putin urmează politica veche prin care guvernul tinde să controleze toate activitățile religioase și dirijează lucrările *Consiliului Prezidențial al Religiiilor*. Sub Iețân, acest Consiliu era format din reprezentanții diferitelor culte, dar Putin l-a reformat introducând în el oamenii de interes secular și politic. Din ceea ce fusese la început, adică un organ de reprezentare al cultelor religioase, din popor către guvern, acum Consiliul reprezintă interesele și supravegherea guvernului asupra bisericilor. Institutul Keston afirmă că toate acestea sunt doar prima fază, de pregătire a restricțiilor guvernamentale a activităților religioase.

Institutul Keston a recunoscut aceeași linie în majoritatea fostelor republici sovietice. Majoritatea acestora au legi prin care se cere autorizarea de către guvern a oricăror activități religioase. Ca și în trecut, „bisericile neînregistrate” sunt închise, conducătorii acestora sunt urmăriți penal și arestați, iar proprietățile lor sunt sechestrate.

**„Țară, Țară, Țară!
Ascultă glasul Domnului !”**

(Ieremia 22:29)

